

KATOLIŠKI MISIJONI

— P O D E R Ž A J E V A C E R K E V —

Lepa, prav lepa je zgornja slika! Prikazuje nam mlade Bengalčke pri Mariji. Slovenski misijonarji so jih k Njej pripeljali... Slika da misliti. Slovenci tako cenimo Marijo, jo tako radi imamo, toliko opore in pomoči ob Njej najdemo! Tako jo ljubimo, da bi jo kar samo zase radi imeli. A to ne bi bilo Njej in Njenemu Sinu v veselje. Jezus je Marijo, na križu umirajoč, dal za mater vsem ljudem. In zato je Jezusova in Marijina želja in volja, da bi bila Ona kot Mati od vsega človeštva, od vsakega naroda, od vsakega posameznika spoznana, priznana, ljubljena, čegčena. A večina ljudi Marije še ne pozna in ne časti. Ogromni narodi, kot na primer indijski narod, ki ima okrog 300.000.000 ljudi, Marije kot Matere še ne poznajo. Večina duš pod tem božjim soncem še blodi okoli po solzni dolini kot sirote

— brez Matere. Sreča, ki je z Marijo nam dana, njim se ni zasijala. Marijina prerokba, "odslej me bodo blagovali vsi rodovi", po 2000 letih še daleč ni izpolnena. To pač zato ne, ker do večine ljudi Cerkev še ni prišla in jim tako Marije dati še ni mogla. Kjer Cerkve ni, tam Marije ni. Misijoni, misijonarji prinašajo narodom Cerkev in z njo — Marijo. Indiji, Bengalji, prinašajo Cerkev in Marijo slovenski jezuitski misijonarji. Med njimi tudi p. Poderžaj, ki prav sedaj zida v svojem misijonu Khariju novo cerkev. V njej bo imela tudi Marija svoj prestol. Še posebno zato bomo pri tej zidavi tudi mi, katoliški Slovenci v svobedi pomagali. Z novim letom začnemo akcijo "za Podržajevo cerkev". Tudi pri njej hočemo doseči lep uspeh kot pri akciji za rentgen. Kako — misliva že zdaj jaz in ti na to!

NAŠA POSEBNA NALOGA

Leta 1951 bomo Slovenci obhajali stoletni jubilej Bratovščine svetega Cirila in Metoda (BCM) oziroma Apostolstva svetega Cirila in Metoda (ACM). To je zelo važen dogodek v zgodovini našega naroda, pa tudi v zgodovini svete KATOLIŠKE CERKVE. škof Anton Martijn Slomšek je bil med prvimi, ki je ustanovil organizacijo za preprosto ljudstvo z namenom, da ta moli za zedinjenje ločenih bratov Slovanov s katoliško Cerkvijo, in sicer naj bi molili vsak dan en očenaž in Zdravo Marijo z vzklikom: "Sveta Devica Marija, prosi za nas, sveta Ciril in Metod, prosita za nas!" Razen tega naj bi vsak ud daroval vsako leto mal znesek za pospeševanje dela za cerkveno edinost.

To je bil velik dogodek v katoliški Cerkvi, katerega pomen in dalekosežnost šele sedaj spoznavamo, ko se zavedamo, kako žalostno posledico je rodila ločitev Rusije in več drugih slovanskih narodov od katoliške Cerkve — vdor in nadvlado komunizma prav med temi

Sv. Ciril krščuje naše prednike

narodi, ki jih nismo pritegnili nazaj v naročje Cerkve, ko je bil še čas...

Sveta Cerkev zelo toplo priporoča BCM (ACM). Tako je papež Benedikt XV. v svojem pismu čehoslovaškim škofom z dne 30. novembra 1921 želel, "DA SE APOSTOLSTVO UVEDE IN RAZŠIRI V VSEH ŽUPNIJAH".

Prav tako so jugoslovanski škofje v svojem skupnem pismu z dne 1. novembra 1935 ob priliki 1050 letnice smrti svetega Metoda pisali: "Katoliški škofje so v svoji poslanici l. 1919 pozvali svoje vernike, NAJ SE VPLIŠEJO V APOSTOLSTVO SV. CIRILA IN METODA. NAMEN TEGA APOSTOLSTVA JE, DA SE Z ZDRUŽENIMI MOLITVAMI IN DEJANSKO LJUBEZNIJO NADALJUJE APOSTOLSKO DELO SVETIH BRATOV."

ACM je pa tudi v resnici tako potrebno v sedanjih časih, da ga smatrajo sveti Oče in škofje vredno vsega priporočila. Mi vemo, da je za cerkveno edinost možno delati na razne načine z naravnimi sredstvi, n. pr. s kongresi, knjigami itd. Toda pomnimo, da so to NARAVNA SREDSTVA, a cerkvena edinost je DEJANJE BOŽJE MILOSTI, KI JO MOREMO IZPROSITI Z MOLITVIJO. ACM nalaga svojim članom v prvi vrsti molitev, a šele v drugi vrsti gmotno podporo.

Poglejmo, iz kakih vzrokov je ACM tako zelo važno:

1. Ker je to PRVA VERSKA ORGANIZACIJA V KATOLIŠKI CERKVI, ki z molitvijo in z gmotno podporo pripravlja med narodi razpoloženje za zedinjenje ločenih bratov s katoliško Cerkvijo. Vsi krščanski narodi naj bi molili za versko in cerkveno zedinjenje, da bi bila le "ENA ČREDA IN EN PASTIR".

2. ACM se ozira na vse ločene vzhodne kristjane, PREDVSEM NA SLOVANSKE. Zdi se, da se je v prejšnjem stoletju posvečevalo mnogo skrbi in dela, kako pripeljati v Kristusov ovčjak ločene kristjane v prednji Aziji, dasi je teh sorazmerno malo, dočim je slovanskih nezedinjenih kristjanov do 150 milijonov. ACM posvečuje svojo skrb in pozornost predvsem tem. V Rusiji je sedaj središče komunizma, ki je največja zmeta vseh časov. Zato moramo ravno Rusiji posvečati največ naših molitev in prošenj in dela za zedinjenje. Ako bo Rusija katoliška, se bo od tam sveta vera širila tudi na Kitajsko in Japonsko. J. Calvet pravi: "Kitajska se ne bo nikdar spreobrnila,

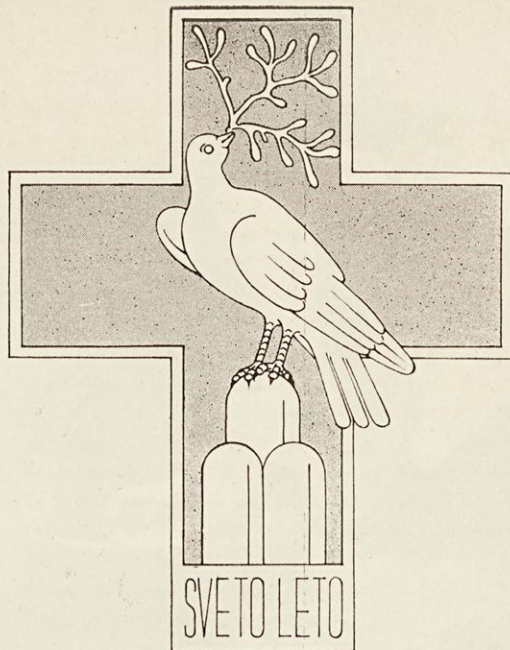
ako ne privedemo Rusije k prestolu edinosti... Ko bo nekoč Rusija postala katoliška, ji bosta Kitajska in Japonska hitro sledili." (Ivan Marianov "Aby všichni jedno byli" str. 87).

3. Zdi se, da je **SEDAJ NASTOPILO ČAS, DA SE PRIPRAVIMO VSESTRANSKO NA VELIKO APOSTOLSKO DELO ZA CERKVENO EDINOST.** Zadnji papeži: Leon XIII., Pij X., Benedikt XV., Pij XI., Pij XII. pozivljejo vse katoliške narode na sveto delo za cerkveno unijo. Ogromno mučeniške krvi je prelite. O. Gleb Verchovsky piše: "Cerkveno zedinjenje se ne dovrši brez prelitja mučeniške krvi. To je tajnostni pogoj vsake katoliške misije, in ta pogoj našega apostolstva na Vzhodu mora biti izpolnjen, sicer se rešilna milost na tem polju ne razcvete. Z naše strani je tedaj za zedinjenje potrebna resnica, spravljenost, vera, ljubezen, požrtvovalnost." (Kraljestvo božje 1929, str. 325).

4. Več zadnjih papežev je odločno poudarilo, **DA SMO RAVNO KATOLIŠKI SLOVANI POKLICANI, DA PRIVEDEMO LOČENE SLOVANSKE BRATE V KATOLIŠKO EDINOST.** Že za časa Slomška se je bratovščina po njegovem delovanju razširila zlasti po čeških in slovaških škofijah. Slomšek je imel zveze s čehi in trdi se (dr. Kovačič), da se je ravno po njegovem vplivu bratovščina presadila med češke brate, kjer se je zelo lepo razvijala po čeških in slovaških škofijah. **ACM JE ZAČELO PRIREJATI MEDNARODNE KONGRESE ZA ZEDINJENJE VZHODNE CERKVE Z ZAPADNO.** Sveti oče je pošiljal na te kongrese svojega delegata, je kongrese blagoslovljal in jim želel obilo uspeha, ter vzpodbujal: Slovani, zavedajte se tega velikega našega poslanstva, ki ga imate izvržiti v katoliški Cerkvi.

5. **ACM JE ZA NAS VRLO POMENLJIVO, KER JE V SVOJEM ZAČETKU SLOVENSKO DELO,** saj se je razvilo iz bratovščine istega imena. Z BCM — ACM smo se Slovenci odlično **UVELJAVILI V ORGANIZMU KATOLIŠKE CERKVE.** Naša sveta skrb bodi, da bomo cirilmetodijsko idejo širili doma in tudi v vsej Cerkvi, na Vzhodu in Zapadu.

6. **RAVNO OB TEJ JUBILEJNI STOLETNIČI SE ZAVEDAJMO SLOVENCIM SVOJEGA SVETEGA IN VISOKEGA POSLANSTVA, KI GA IMA NAŠ MALI NAROD V KATOLIŠKI CERKVI,** saj sta sv. brata ravno v nekdanji slovensko Kocljevi kneževini kar najlepše razvila delo za zveličanje naših prednikov. Doma na Vzhodu ob Fotijevev času sta bila zvesto

Veliki povratek k Bogu in njegovi Cerkvi je geslo svetega leta. Z delom za zedinjenje sledimo temu geslu.

vdana sveti apostolski Stolici, **BILA STA APOSTOLA CERKVENE EDINOSTI.** V Blatogradu v Panonski Sloveniji sta sveta brata razvijala svojo apostolsko delavnost. Tu sta oznanjevala verske resnice in uredila bogoslužje v slovenskem jeziku. Tu sta zbirala slovenske mladeniče, jih učila branja in pisanja ter verskih resnic in jih pripravila za mašniški stan. V Panonski Sloveniji sta vršila tudi veliko kulturno delo in povzdignila slovenski jezik k časti oltarja. Ona dva sta začetnika **GLAGOLSKEGA BOGOSLUŽJA,** ki se je razširilo po vseh slovenskih in hrvaških deželah. Tedanji kruti navali Madžarov so pozneje uničili to veliko krščansko in kulturno delo svetih bratov. Nekateri učenci svetih bratov so se rešili v Bolgarijo in so tamkaj v Ohridu postavili novo kulturno središče, odkoder se je slovensko bogoslužje po bizantinskem obredu razširilo med Srbe, Bolgare, Beloruse in Ukrajince, delj časa tudi med Rumune.

V jubilejnem letu naj bi vsi Slovenci izven železnega zastora pristopili v ACM. Delajmo in vplivajmo na to, da pojde študirat vzhodno bogoslovje na Vzhodni institut v Rim čim več slovenskih mladeničev, da postanejo unionisti-mažniki, ki bodo po vzgledu sv. bratov širili unionistično idejo. Pa tudi vse naše ljudstvo naj bi se dobro poučilo o cirilmetodijski ideji, vse naše družine naj bi bile polne cirilmetodijskega duha in že v nežna srca otrok naj bi se vsadila ta sveta ideja.

ANTON MERKUN, USA

kah, in leta 1898 so celo blagoslovili prvo stolnico v Seulu.

V svobodi japonskega sonca pa so začele rasti stalne misijonske postaje tudi po deželi. Tedaj se je pokazalo, da je vikarijat Koreja prevelik za uspešno delovanje; treba je bilo sile deliti in jih razpršiti po velikanskem ozemlju. Zato je Sveta stolica leta 1911 vikarijat razdelila v dva: v vikariat Seul, ki je obsegal srednji in severni del dežele z 8 milijoni prebivalcev in 52.000 katoličani, in v vikariat Taiku s 7 milijoni prebivalcev in 25 tisoč katoličani. Oba vikariata je prevzela v oskrbovanje Pariška misijonska družba za zunanje misijone, ki je že od leta 1831 pridno zbirala ojačenja ter jih pošiljala na Korejo.

Na božo njivo pa so začeli prihajati novi delavci, misijonarji drugih misijonskih redovnih družb. Leta 1909 so si v Seulu uredili opatiijo nemški benediktinci sv. Odile in odprli tehnično šolo, a so se čez deset let premaknili na severovzhodni konec Koreje in skupno z novodošlimi sobratji sprejeli lastno misijonsko pokrajino, vikariat Gensah (Wonsan), ki ga je Sveta stolica ustanovila z odcepitvijo od seuleskega vikariata. K posvetitvi predstojnika no-

KATOLIŠKA CERKEV NA KOREJI

(Nadaljevanje)
Cerkvena organizacija

Malada Cerkev na Koreji, ki je v stoletjih preganjanj izpričala božjo moč krščanskega nauka in se v viharjih še bolj utrdila in izčistila, je v svobodi, ki jo je prinesla japonska zasedba dežele, še bolj krepko rasla. Nemalo je pripomoglo k hitrejšemu napredku tudi povečano število misijonarjev in misijonark in s tem v zvezi izpopolnitev cerkvene organizacije.

Prvi misijon na Koreji je bil uradno ustanovljen leta 1794, kakor omenjeno, ko je pekiški apostolski vikar poslal na Korejo prvega duhovnika Jožefa Tsuja.

Leta 1831 je korejski misijon postal vikarijat, kar odgovarja nekako našim škofijam. Seveda je manjkalo skoraj vsega, kar si mi predstavljamo pod pojmom škofija. Vernikov je bilo še zelo malo in še ti raztreseni med pogani. Ni bilo še cerkva, zato so se zbirali h krščanskemu nauku in službi ložji po zasebnih stanovanjih. O kaki stolnici ni bilo govora. Škof in pegečica misijonarjev sploh niso imeli stalnega mesta. Gibali so se sem in tja, kakor so pač zahtevale trenutne potrebe vernikov oziroma ugodne prilike za apostolat med pogani. Še posebej so na to premikanje sem in tja vplivala tudi preganjanja, ki so v različnih delih dežele z različno silo pritiskala. Večkrat so morali misijonarji deželo zapustiti, mnogi so umrli. To je bila epopeja "izgubljenega apostolskega bataljona" in Cerkev na Koreji do leta 1882. Od tega leta dalje pa so vsaj v mestih, kjer so trgovali Evropci in Amerikanci, misijonarji že mogli postaviti cerkvice, urediti službo božjo na stalnih misijonskih postojan-

vega vikariata je prišel tudi japonski guverner Koreje, general baron Saito, ki se je zelo pohvalno izrazil o delu misijonarjev. Imenovani je bil resnični prijatelj korejskega ljudstva in misijonarjev. Očistil je deželo raznih japonskih koristolovcev in skušal čim bolj umiliti vojaško upravo ter jo postopoma zamenjati s civilno. Na njegovo posredovanje so se ugodno rešile težave tako katoliških kot protestantskih misijonarjev glede lastniške pravice cerkvenega premoženja. S posebnim statutom so zadevo uredili tako, da je bil vsak misijon smatran kot civilna korporacija, ki ji je načeloval kot predsednik škof, apostolski vikar, kot podpredsednik pa generalni vikar oziroma provikar. Ostali trije člani korporacije pa so bili domači duhovniki. Po tem sporazumu so misijonarji brez težav glede lastniške pravice lahko kupovali zemljo in gradili misijonska poslopja: cerkve, šole, sirotišnice, dispanzerje, in drugo, kar je nemalo pripomoglo k napredku misijonov. Ko so leta 1937 japonski militaristi v Tokiu umorili barona Saito, so z njim misijonarji izgubili velikega dobrotnika.

Kadar povprašujemo po sadovih misijonarjev, navadno dobimo odgovor v številkah. Seveda pa vsega s številkami ni mogoče izraziti, kajti že samo brevažnega vpliva na vse pogansko okolje ni mogoče beležiti s števili. Isto velja tudi glede verskega nivoja katoličanov samih, številke nam povedo, koliko je katoličanov, ne pa, kakšni so, koliko veljajo. Vendar vsaj približno sliko si s pomočjo številke že ustvarimo.

Leta 1890 je bilo v deželi le 17 do 18.000 katoličanov in 17 duhovnikov, število vernikov se je počasi dvigalo in leta 1900 doseglo

lepo število 24.000 duš. V naslednjih desetih letih pa se je njih število več kot podvojilo: 77.000 katoličanov je tega leta že štela Cerkev na Koreji.

Uradno poročilo treh omenjenih vikariatov za leta 1921 ve povedati, da je bilo tedaj že 83.000 katoličanov s 59 tujimi in 30 domačimi duhovniki. V treh malih semeniščih je bilo 151 gojencev, v velikem semenišču pa 23 bogoslovcev. Študij v malem semenišču traja na Koreji 6 let, v velikem pa 8 let, 2 leti filozofije in 6 teologije. Glavnih misijonskih postaj je bilo 58, pomožnih, to je takih, ki jih obišče misijonar le nekajkrat na leto, pa 1049. Cerkev je bilo 31, kapel pa 200. Misijonarjem je pomagalo 25 potujočih katehistov in 403 katehisti-pomočniki, ki so oskrbovali cerkvene občine v vaseh. Delovale so 4 lekarnе, dve bolnišnici in tri sirotišča s 256 sirotami. V veliko pomoč misijonarjem so bile sestre sv. Pavla iz Chartresa, ki so delovale v disperziranih, sirotišnicah in šolah. Leta 1921 je bilo med njimi samo 12 Francozinj, pa 89 domačink. Pričakovali pa so tudi nemške benediktinke, ki naj bi prevzele srednjo šolo v Gensanskem vikariatu. Med domačini so poleg Bratovščine krščanskega nauka delovale še bratovščina Presvetega Srca Jezusovega, Rožnega venca in Škapulirja Karmelske Matere božje ter dve mladinski organizaciji. Evhariistično življenje je bilo precej močno.

Štiri leta nato je bilo že 96.000 katoličanov in 42 domačih duhovnikov, v velikem semenišču pa že 56 domačih bogoslovcev. Misijonska tiskarna v Seulu je istega leta izdala 40 tisoč knjig, brošur in zvezkov verske vsebine. Katoliški nabožni mesečnik Tjan-Tip je izhajal v 6.000 izvodih. Odrpli so tudi več ljudskih knjižnic, ki so bile dostopne katoličanom in noganom. V deški srednji šoli je bilo 200 dijakov. V osnovnih šolah je bilo 9.000 otrok. Prav tako so sestre sv. Pavla vodile dve srceljši šoli za dekleta.

Vedno več delavcev je bilo treba za nadaljni razvoj tako cvetočega misijonskega življenja. Zato so leta 1923 prispeli na Korejo prvi 3 ameriški Maryknoll-misijonarji, in čez 5 let, ko so jim prišli pomagat novi sobratje iz USA, so prevzeli v severozapadnem delu sealskega vikariata lastno misijonsko pokrajino — apostolsko prefekturo Pengy-ang (Heijo).

Leta 1931 je prvič zasedal narodni cerkveni zbor (sinoda), ki mu je predsedoval takratni apostolski delegat Japonske mgr. Mooney, sedanji kardinal v Detroitu. Eden poglobitvenih namenov sinode je bilo poenotenje metod misijonskega dela. V ta namen je potrdila na podlagi stoletnih izkušenj ter novih predlogov izdelani Directorium Commune Missionum Coreae (Splošno navodilo za korejske misije), ki naj bi se ga držali misijonarji različnih družb in različnih narodnosti, ki so delovali v deželi.

Leta 1933 je prišla na Korejo skupina 10 misijonarjev sv. Kolumbana, došlih z Irske, Avstralije in Nove Zelandije, ki so čez 4 leta že prevzeli del vikariata Taiku kot novo apo-

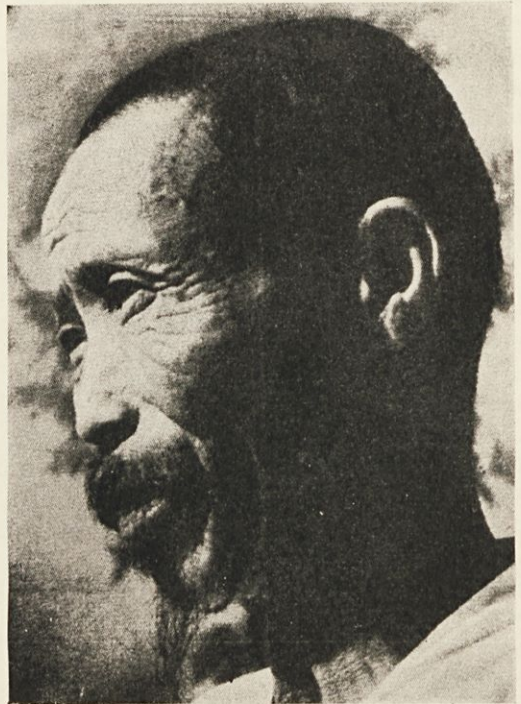
stolsko prefekturo Kwoszu (Koanju). Istočasno so tudi domači duhovniki pod vodstvom msgr. Kima prevzeli apostolsko prefekturo Zenshu (Chonju). Ko so misijonarji sv. Kolumbana dobili še nova ojačanja, so leta 1939 prevzeli še en delokrog, prefekturo Shunsan, ki jo je Sveta stolica odcepila od Sealskega vikariata.

Število katoličanov se je od 96.000 leta 1924 dvignilo na 140.000 leta 1939. Misijonsko polje je obdelovalo 98 tujih in 95 domačih duhovnikov, 8 bratov benediktincev, 60 tujih in 136 domačih sester. Zelo razveseljivo je bil napredek v vzgoji domače duhovščine. Dv leti nato je bilo namreč že kar 121 domačih duhovnikov na Koreji, tako da so po številu že prekosili tuje misijonarje. Velika semenišča so bila tedaj že tri, v Seulu, Taiku in Tokugenu; vzgajala so 76 bogoslovcev. V treh malih semeniščih pa se je pripravljalo na duhovništvo 208 mladih fantov. Tudi so nadaljevali z delitvijo cerkvenih pokrajin, tako da je bilo pred spopadom med Japonci in Amerikanci v zadnji svetovni vojni na Koreji 8 misijonskih okrožij, 4 vikariati, 3 prefektore in 1 opatija "nullius".

Kako se je misijonom na Koreji godilo v zadnjih letih svetovne vojne in po njej in kakšni so izgledi za Cerkev in kraljestvo božje v tej, že tako preganjani deželi pod novimi gospodarji-komunisti, o tem v eni prihodnjih števil.

JANEZ ARH C. M.

Na levi strani vidimo sliko mlade korejske mamice, ki ima pri delu otročka kar na hrbtu. Tu spodaj pa je predstavljen tip korejskega kmetovalca.

TO IN ONO IZ PAKISTANA

Častiti g. Lenček! — Pred par dnevi mi je brat Janez Udovč iz Darjeelinga poslal nekaj številčk "Duhovnega življenja", v katerega so vključeni tudi "Katoliški misijoni". Vi ne veste, kako sem bil vesel, ko sem čital, kako naši slovenski misijonarji širijo Cerkev.

Meni se zdi, da nič manj kot misijonarji tudi slovenski begunci delajo za razširjenje svete vere. Vojna vihra jih je raznesla na vse vetrove, po Evropi, Aziji, Afriki, Ameriki in Astraliji. Odnegli so s seboj Marijo z Brezij, ki jih je tolažila v pregnanstvu in ki so ji sedaj v svojem novem domu dali častno mesto v hiši. Slovenci v sedanjem času so kot Irci v preteklem. Da nista lakota in nasilje pregnala Irecev čez morje v Ameriko, nikdar ne bi bilo cvetoče verske skupnosti v Združenih državah. Pregnani verni Slovenci so kvas brezbožnega sveta. Bog jih blagoslovi in jim daj vztrajnosti v izseljenstvu, da nikdar ne pozabijo Njega in Marije. Jaz vsak dan molim zanje pri sv. maši v naši mali cerkvi sv. Andreja Bobole pod palmami v šatkhiri.

V PAKISTANU

Ko čitate moj dolgi naslov, se boste čudili, ko ne najdete v njem imena Indija. Sem v Indiji v starem pomenu, in ne v Indiji v no-

P. Lojze Demšar D. J., pisec tega članka

vem pomenu! Kot veste, se je Indija pred 3 leti razdelila v dve veliki državi: Indija, kjer muslimani nimajo večine, in Pakistan (Pakistan pomeni "Sveta zemlja"), kjer so muslimani v večini in zato tudi na vladi. Indija ima 320.000.000 ljudi, a Pakistan 65.000.000, med katerimi (v Pakistanu) je 46.000.000 muslimanov. Kot vidite na zemljevidu, je geografska razdelitev prav čudna: Pakistan se deli na Vzhodni in Zapadni. Med obema ni nobene zveze razen po morju okrog Indije. Zapadni Pakistan ima sicer manj ljudi, 25.000.000, kot Vzhodni, a so ljudje bolj izobraženi, in tako je tudi vlada v Karačiju, prestolnici Zapadnega Pakistana. Ko so se razdelili, so hindi začeli bežati iz Pakistana, boječ se muslimanske nadoblasti, na drugi strani so tudi muslimani zapuščali Indijo in se selili v Pakistan. Seveda ni šlo brez prelivanja krvi, vendar v par mesecih se je okrog 10.000.000 beguncev umirilo vsak v deželi svoje vere. Bila je tako silna propaganda proti Angležem pred delitvijo — Angleži so bili dotedaj vladarji v deželi — da so ti odšli, praden so se mogli domačini dobro uvesti v vlado. Zato je bilo v začetku dosti homatij, a so se sedaj pomirili in začeli resno delati. Sicer smo pa na vzhodu ali, kot smo doma rekli, "čez Savo" ali "na drugi strani Drine" z vsemi balkanskimi navadami in razmerami.

Obe deželi sta se v začetku gledali kot pes in mačka, ena je sumničila drugo pri vsakem pokretu. Ko je skoraj cel svet znižal vrednost denarja, ga je tudi Indija, a ne Pakistan, ki je zahteval za svojih 100 rupij (eno rupija je bila pred vojsko 20 din) 150 indijskih rupij. Indija se je temu uprla, in vsa trgovina je obstala. Lahko si mislite zmešnjavo: Pakistan nima nobenega prevoga ne olja ne nafte ne tekstilnih tvornic, sploh industrija je na nizki stopnji, ker vse tvornice so bile v velikih mestih, ki so pripadla Indiji. Pakistan (Vzhodni) ima le konopljo ("juto") in to 80% vsega svetovnega pridelka. Toda vse tvornice za predelavo konoplje so v Indiji. Kot bi stari Slovenci rekli: ima goro lanenega prediva, a nima kolovrata ne statev. Nobeden ni hotel popustiti, in tako je Pakistan začel uvažati premog iz Poljske, Južne Afrike, ko bi ga bil lahko kupil le par kilometrov daleč v Indiji. Edino uporabno pristanišče je v Karačiju — v Zapadnem Pakistanu, dočim ima Vzhodni

del eno srednje pristanišče Čittagong, kjer pa velike ladje ne morejo pristajati! Sedaj ga širijo na vse strani, pa bo treba še nekaj časa, da bo uporaben za večje ladje. In to pristanišče je na skrajnem jugovzhodnem delu, od koder pelje le ena ozkotirna železnica v ostalo deželo. Lahko si predstavljate težave, ki jih imajo pri prevozu. Država ima dobro voljo in odločnost, ki zmore premostiti nemožne stvari.

KAJ PA JAZ?

Jaz sem že 5 let v Šatkhi, ki je na zapadni meji Vzhodnega Pakistana. Meja je le 15 km daleč, a Kalkutta, že v Indiji, pa 75 km. Naj Vam na kratko opišem svojo karijero, odkar sem Vam zadnjič pisal pred 10 leti. 1940 sem bil posvečen v duhovnika, 1942 kaplan v Morapaju, kjer sem že prej bil 2 leti kot prefekt, 1943—5 župnik istotam v času glasovite in obenem žalostne "Bengal famine" (lakote). Tu sem lahko v delu pokazal, kako me je pokojna mati učila ljubiti reveže. Ko so se razmere uredile, sem bil poslan v Šatkhiro, kakih 75 km od Kalkutte, da pomagam osamljenemu misijonarju Holandcu P. Kosterju na njegovem težkem delu med mučiji, kjer je prvi začel organizirano misijonsko delo naš P. Mesarič.

Ljudje so čisto drugačni kot v mojem starem morapajskem misijonu. Tam se večinoma pečajo s poljedelstvom, dočim so tukaj nekateri zaposleni s prekupčevanjem kož in celo sami znajo kože strojiti. Z velikimi čolni križarijo po deželi in zbirajo kože in kosti, ki jih potem vozijo prodajat v Kalkuto. Sicer se to ne smatra za časten posel, a prinese še precej dobička, če je cena visoka. Drugi zopet pletejo preproge iz razcepljenih bambusov in si tako služijo dnevni riž. Značaja so silno nestalnega, in ker misijonar živi med njimi komaj 12 let, ne moremo še reči, da je misijon že utrjen. Že več let imamo na misijonski postaji deško šolo, kjer dobivajo učenci trdno podlago v veri in vednosti. Zgradili smo tudi hišo za sestre in dekliško šolo, kar stoji prazno, ker sestre ne morejo priti iz Indije sem v Pakistan. A dokler nimamo dobre dekliške šole, misijonsko delo nima trdnega temelja, ker na materah sloni moralni in socialni dobrobit ljudi.

Hude težave imamo s potovanjem v Indijo. Treba je raznih dovoljenj in potrdil od vlade in od policije, tudi to, da smo plačali vse davke, preden gremo čez mejo. Lani celo leto nisem mogel čez mejo, ker nisem mogel dobiti

vseh potrebnih dokumentov.

Zdrav sem sedaj kar precej. Imel sem hudo malarijo pred 4 leti, ki me je tresla 3 mesece, a od takrat pa še prehlajen nisem bil! In če bi bil bolan, bi pač prej umrl kot pa dobil dovoljenje za čez mejo v bolnišnico v Kalkuto.

Moj župnik je razdelil faro: južni del je njegov, a severni moj. In vsak mesec grem obiskat vse svoje farane v vasi kakih 20 km daleč. V suhem času bicikelj dobro služi, v sedanjem deževnem je treba pa peš emokati po globokem blatu. — Na misijonski postaji sem zasadil velik vrt, da imamo vsak dan sveže cvetje na oltarju. Zasadili smo banane in drugo sadno drevje, ki rodi celo leto. In ko je priložnost, pograbim tudi za puško in "pihnem" divjega prašička, ki uničuje rižna polja. Tri sem že "fental" in imeli smo mastno pečenko! še Vam bi bil poslal nekaj "jetre", če bi ne bilo tako daleč.

S. TEREZIJA IN NJEN POSLANSTVO

Eno Vas bo gotovo zanimalo. Med našimi misijonarkami tukaj v Bengaliji je tudi sestra Terezija, po rodu Albanka, ki je prišla v Indijo pred 23 leti in vstopila v red Loretkin. Videla je v Kalkutti bedo vlemesta in posebno zapuščenost ljudi v predmestjih, takoimenovanih "slums". "Nekaj moram storiti zanje", ta glas se ji je dan za dnem oglašal v srcu. Molila je in delala načrte 20 let, in končno razodela svojo zamisel kalkutskemu nadškofu in generalni prednici na Iskem. Oba sta njen načrt odobrila. S. Terezija je odšla v Patno,

P. Poderžaj, za katerega cerkev v Khariju začne zbirati prispevke v januarju

kjer se je izvežbala za bolničarko, in prišla nazaj v Kalkutto, kjer je začela delovati med revežji. Ni bilo tako zapuščene družine ali podrtje koč, da je hrabra in požrtvovalna misijonarka ne bi obiskala. Odprla je štiri dispanzerje, kjer je delila zdravila, poučevala in svetovala. Med tem pa je goreče molila, da bi se ji pridružile še druge goreče duše. Ni trajalo dolgo in njena družina je štela 12 deklet, izobraženih in apostolsko vnetih od njenega ognja. Dispanzerji so se množili, šole v "slums" so rastle. S. Terezija je uvidela, da mora postaviti na trden temelj, če hoče, da njena ideja preživi. Sestavila je pravila za svojo družbo, ki jo je imenovala Misijonarke Ljubezni "Missionaries of Charity". NAMEN ji je izrazil takole: Da potolažijo neizmerno žejo križanega Jezusa po dušah, se obvežejo sestre s 4 zaobljubami popolnega UBOŠTVA, ČISTOSTI in POKORŖČINE ter SLUŽBE UBOGIM; delajo za spreobrnjenje in posvečenje revežev v slums, jih obiskujejo in negujejo v

V sredini slike vidimo sestro Terezijo

njih kolibah, poučujejo njih otroke in vzdržujejo Dom zavrženih (za neozdravljive, slepe in hrome in radi revščine zavedena dekleta). PATRONA Družbe je Prečisto Srce Marijino, začetek našega Veselja in Kraljica misijonov. Novicijat traja dve leti, nato delajo štiri redovne obljube, šest let vsako leto obnovljene in potem večne. POGOJI za sprejem: Stopnja izobrazbe ni predpisana, toda morajo imeti zmožnost za višje študije po položenih obljubah. Dekleta morajo biti veselega značaja in razgibana za delo.

OBLEČENE so po bengalsko v sarij (kos blaga, okrog 1 m 30 cm širok in 4 m dolg, ki se večkrat ovije okrog telesa), ki je na levi rami spet z malim križcem. Na prsih jim visi križ; na golih nogah nosijo sandale. Mala Družba, ki šteje 14 članic, je nedavno prejela cerkveno odobrenje iz Rima. Tako bodo sedaj začele svoje redovno življenje.

Jaz sem s. Terezijo večkrat obiskal, ko sem bil v Kalkutti pred 3 meseci. Pravila mi je, kako so njena dekleta vesela in srečna, da bolj biti ne morejo. Toda nimajo lahkega življenja. Vstajajo ob petih zjutraj, nato pol ure premišljevanja, sv. maša in sv. obhajilo, skromen zajutrek, ob 7.30 pa se že na poti v slums, kjer učijo, delajo, zdravijo do opoldne. Po kosilu malo počitka do 2, nato študirajo do 6, ker vsa dekleta še obiskujejo višje šole. Nato rožni venec, križev pot, večerja in kramljanje, ki mu sledi molitev in počitek, da si zberejo sil za naporno delo drugega dne.

Sedaj vodijo kakih 8 šol v raznih zapuščeni predmestjih in okrog 6 dispanzerjev, kjer na tisoče ljudi dobi zdravila, ne samo za telo, ampak tudi za dušo.

Stanujejo v hiši, ki jim jo je dal v najem veren Bengalec, hrana je preprosta, oprema sob siromašna: postelja in stol, to je vsa "dota", ki jo dobi od Družbe, katera posvati svojo mladost in duševne darove službi Kristusu v trpečih in zapuščenih, da nekaj svoje sreče prelije tudi v nesrečna srca in jih pridobi za Kristusa.

Ali se ne bi naglo tudi med Slovenkami kaj požrtvovalnih duš, ki bi hotele pomagati s. Tereziji pri njenem apostolskem delu v slums?

P. LOJZE DEMŠAR S. J.

VESELA MISIJ. NOVICA! Pred zaključkom lista smo prejeli vest iz Indije, da je p. Jože Cukala, naš nekdanji misijonski pesnik, srečno dospel v Indijo, kjer se je ustavil pod visoko Himalajo, da se pripravi na delo v Bengaliji.

Pismo s Kitajske

Proti koncu meseca avgusta nam je došlo pismo, ki ga je 31. maja 1950 pisal ravnatelj salezijanskega zavoda v Kunmingu na Kitajskem, ki je glavno mesto province Yunnan, v kateri leži tudi misijon Čaotung, delokrog misijonarja msgr. Kereca, dr. Janeža in slovenjebistriških šolskih sester. Pismo nam v nekoliko prikriti obliki podaja nekaj vesti o položaju misijona g. Majcena in misijonov v Yunnanu sploh — pod novimi, rdečimi oblastniki. Pismo se glasi:

Gospod urednik! — Pravkar sem prejel oktobersko, novembersko, januarško in februarško številko "Duhovnega življenja". Najlepše se zahvaljujem Vam in dobrotnikom, ki mi list plačujejo!

Menda Vam je že Vaš g. sobrat Časl poročal, da sva se zadnjega novembra srečala tam v Makau, kjer se je on mučil z iskanjem papirjev za odhod v USA, jaz pa na ravnateljski konferenci. Komaj sem staknil zadnji francoski aeroplan, ki me je popeljal skozi Indokino nazaj v Kunming. Nekaj dni kasneje se je vojska kunminskega guvernerja oklicala za "osvobodilno" vojsko, in tako smo kupili rdeče blago in zažili nanj eno veliko in pa štiri male rumene zvezde. Krojač pa ni pozabil všiti v sredini velike rumene zvezde svetinjico Brezmadežne, da bi tudi njej veljal pozdrav vsako jutro, ko se dviga zastava na visoki drog sredi našega dvorišča.

Nacionalisti so kmalu mesto napadli in svinčenke so žvižgale okrog voglov našega zavoda. Tudi letala so prišla ružit. Ena bomba je padla blizu cerkve Brezmadežne in jo pošteno poškodovala, sosedu Kitajca pa skupaj z opijevo pipo vrgla na streho. Mene je Marija posebno varovala, kajti komaj trenutek prej sem se umaknil od zida, katerega so potem preluknjale težke svinčenke iz letalskih strojníc.

Delo v šoli je začelo svoj križev pot. Napredni učitelji so brž organizirali razne komiteje in šolo po novem preuredili. Tako goreče so se vrgli na to obnovitveno delo, da so celo od vladnih gospodov prejeli ukor, ki pa ni dosti pomagal. Mi sicer še naprej delujemo, a v precej omejenem obsegu. Dovolili so nam imeti kapelico in pa poučevati katekizem izven šolskih ur, a vladati mora popolna verska svoboda...

Gojenci se kar dobro drže, zaenkrat. Prosili so celo na komite, da bi se praznik Marije Pomocnice obhajal kot šolski praznik s tremi dnevi počitnic in raznimi slovesnostmi. Komite je prognji ugodil in celo prispeval k slavnostim 50 srebrnih dolarjev. Ko so nam naložili visoke davke za naše zemljišče — 60 žakljev riža — ki jih mi na noben način ne bi mogli spraviti skupaj, so naši rokodelčiči pridno molili in pisali prošnje. Dosegli so znižanje na — 3 žaklje. Na dan plačila davkov so se zbrali kmetje, med njimi tudi naši nosilci, vsak s svojim žakljem, naši tamburi so zabobnali in cela procesija se je pomaknila proti davčnemu uradu, da izročimo "cesarju, kar je cesarjevega" — mi prvič v zgodovini

Gospod Majcen med svojimi Kitajčki

našega zavoda.

Za Binkošti smo imeli devet krstov in petnajst birmancev v našem zavodu. Kar lepo število srednješolcev se pa še pripravlja na krst, še bolj goreče kot prej.

Včeraj se je oglasil pri meni predsednik tukajšnjega pokrajinskega kulturnega odseka. Zelo je hvalil našo šolo in se zahvaljeval za delo v korist kitajske mladine. Pravi, da nam bo pomagal. Da nam le ne bi preveč!!! Vlada nam je poslala učitelja, ki naj poučuje našo mladino o novi demokraciji.

Drugi misijonarji v Yunnanu še nekako delujejo. Misli sem poslati enega sobrata, p. Petita, monsijnorju Kerecu na pomoč. A pravkar sem prejel obvestilo, naj ne hodi na pot, ker je pot ogrožena od roparjev. Pred nedavnim je nekaj nemških protestantov prišlo iz Burme v Yunnan, a so jih internirali.

Mgr. Kerec mi je te dni poslal kar obupno pismo. Pravi, da zahtevajo take davke, da bi jih ne mogel plačati, tudi če bi vsa misijonska zemljišča prodal. Riž, ki ga je imel shranjenega za prehrano semeniščnikov, so mu že odnesli, tudi nekaj stavb so mu zasedli. Bojji se, da ga potisnejo v ječo, skupaj z vikarjem Cennom. Obe dolnišnici v prefekturi, kamilijanska v Tončvanu in slovenska z našimi sestrami in dr. Janežem v Chaotungu, dokaj nemoteno naprej delujeta. Imajo mnogo bolnikov tudi iz zvezdatega raja, ki pa najraje zapišejo svoje dolgove v knjigo dolžnikov ter se potem bolj redko spominjo na plačilo. Tako tudi bolnišnice vedno težje shajajo. Na splošno so ljudje v teh zadnjih mesecih zelo obubožali. Tudi pri nas se pozna: imeli smo preje skoraj 1000 gojencev, sedaj pa jih naštetimo le še kakih 400. Mnogi si morajo služiti svoj vsakdanji rižek s prodajanjem kake potopije. Vsi se borimo z velikimi finančnimi težavami. Vztrajamo pa na naših postojankah, da ohranimo in rešimo, kar se da, za boljše dni, ki se nam obetajo. Andrej Majcen, salezijanec

STOODSTOTEN USPEH

Skoro 20 let se urednik DŽ na ta ali oni način že ukvarja z misijonskim delom, a ni še doživel kake akcije, ki bi rodila tako stoodstoten uspeh kakor ga je rodila akcija Dr. Janeževega rentgenskega sklada.

Maja meseca leta 1948 smo "ekspedirali" iz Buenos Airesa v kitajske misijone večini rojakov znanega zdravnika dr. Janeža. Po več mesecih potovanja je srečno prišel do Čaotunga v jugozahodnih kitajskih hribov province Yunnan. Tam vodi celo misijonsko pokrajino slovenski salezijanski misijonar msgr. Kerec, ki je poklical v središče misijona slovenjebistriške šolske sestre ter jim pomagal postaviti za tamkajšnje razmere kar lepo in veliko bolnišnico. Ena največjih želja monsignorjevih, kakor tudi sester pa je bila: dobiti za to slovensko misijonsko bolnišnico tudi slovenskega misijonskega šefa-zdravnika. In Bog jim je to željo izpolnil na zelo popolnen način v osebi priznanega kirurga, ki ni samo odličen zdravnik, ampak tudi zelo dober človek in katoličan.

Dr. Janež je vzel poslanstvo misijonskega zdravnika zelo resno, tako v zdravstvenem kot misijonskem pogledu. A brž je opazil, da bolnišnici še marsikaj manjka, če hoče uspešno vršiti svoj apostolat v takih potrebah kot so tamkaj in pa ob taki konkurenci kot je bila protestantska... Pred vsem je manjkal rentgenski aparat, kajti vsaka bolezen se le ne da otipati in slišati, ampak so bolniki, ki jim pride blizu le, če jih vidiš.

A kako priti do rentgenskega aparata, ki je že sicer draga stvar, kaj šele v daljnih gorskih kitajskih misijonih in pa v prav slovensko ubogi misijonski bolnišnici...? Težave velike, skoro nemogočljive... A dr. Janež je eden tistih mož, ki ve, da je na svetu le malo ovir in zaprek, ki bi ne bile premagljive, kajpada le orjakom volje in hotenja. Zamisel ga je vedno bolj razvnela, potrebe vedno bolj vpile, pa se je končno odločil, da začne akcijo za nabavo rentgena.

Kakšne težave je moral premagovati, to ve samo on; koliko je moral žrtvovati sam, to bo morda kdaj povedala misijonska zgodovina; kako težke ure oklevanja in skrbi so prestajale častite sestre, o tem še ni bilo nikjer nič povedano; in koliko širokogrudnosti in velikopoteznosti je moralo biti tudi na strani msgr. Kereca, si lahko predstavljamo, ko je končno on vrhovno odgovoren za vse dejanje in nehanje misijona.

Končno je odločitev padla: Rentgen nabavimo, v to potrebni denar si sposodimo, a le pod pogojem, da tudi slovenski misijonski prijatelji v tujini (ker oni v domovini ne morejo) doprinesejo svoj delež, takole kakih 1000 USA dolarjev...!

Dr. Janež sede in piše v Buenos Aires. Ne dolgo, pa zagleda njegov poziv beli dan v "Katoliških misijonih", katerih urednik pri- stavi še nekaj vžigajočih besedi, razglašujoč, da se začne z akcijo za "Dr. Janežev rentgenski sklad"; če se prijavi 100 rojakov, ki bi

bili skozi leto dni pripravljene prispevati v ta sklad vsak po 10 pesov mesečno, obljubimo dr. Janežu, da bo imel v teku enega leta 1000 dolarjev slovenskega prispevka k nabavi rentgena.

Še niso ti "Katoliški misijoni" dobro izšli, njih urednik ni imel še niti pojma, kako se bodo naši ljudje odzvali, že je sedel in odpisal dr. Janežu, da bomo rojaki v tujini poprlji njegovo stvar in naj torej kar nabavijo posojilo ter kupijo rentgen ter začno z zdravljenjem "na veliko", v prispel slovenske bolnišnice in čaotungske misijona, vse pa v gradnjo Cerkve med Kitajci.

Toda, ko je urednik to pismo oddal na pošto, se je samega sebe in svojega optimizma ustrašil... Kako bož dobil od teh ubogih beguncev, ki so sami v takih potrebah, kaj šele njih domači v domovini, v teku enega leta razmeroma veliko vsoto 1000 dolarjev?! Kar zagomazelo mu je po hrbtu in obletavala ga je skušnjava, naj bi obstalo samo pri obljubi, saj "beseda ni konj..."

Toda ne! Med begunci je toliko dobrih ljudi, ki imajo veliko umevanja in srca za potrebe božjega kraljestva na zemlji, med njimi, zlasti med onimi, ki so prišli iz Avstrije, je vse polno osebnih prijateljev in znancev dr. Janeža, še več pa tistih, ki jim je ta požrtvovalni zdravnik v letih begunstva ali še preje kot domobranski zdravnik in priznan kirurg splošne bolnišnice v Ljubljani napravil največjo zemsko uslugo, jim povrnil dragoceno zdravje... Ali ne bodo mar vsi ti kar veseli, če se jim ponudi taka prilika, da dr. Janežu pokažejo v dejanju vsaj malo hvaležnosti za vse to, Bogu pa poklonijo svoj misijonski davek v rast njegovega kraljestva...?!

Pogum velja! Dužnopastirski misijonski odsek je tedaj že obstajal, nanj se je gospod urednik oprl ter začel z nabiranjem podpisnikov. In glej, hitro se je pokazalo, da je bil to pot optimizem na mestu. Ljudje so se začeli prijavljati in teden za tednom je raslo število podpisnikov sklada iz desetine v desetine in se veselo dvigalo proti 100.

Toda na obzorju te akcije so se začeli zbirati temni oblaki. Najprej razvrednotenje pesa. Za en dolar je bilo kar naenkrat treba plačati skoraj še enkrat več pesov kot ob začetku akcije... Pa to bi še kako šlo, bi pač poiskali še več podpisnikov, ne samo 100. A začelo je bliskati in grmeti od vseh strani proti akciji, češ kaj bi komuniste podpirali... Tedaj so namreč začeli kitajski komunisti prodirati na vsej črti in se bližati celo proti Čaotungu. Gotovo je bilo, da postanejo gospodarji tudi v tem misijonskem področju; tako bi prišla slovenska bolnišnica pod njih vodstvo, morda bi bili celo misijonarji izgnani z dr. Janežem vred... Nesmiselno je torej, zbirati sredstva, da padejo v žrelo rdečemu zmaju... Tako so govorili mnogi. Niso bile povsem neutemeljene te misli in besede. Na drugi strani pa je bilo tudi res, da zbranega denara nismo nameravali poslati kar naravnost na Kitajsko, ampak smo

ga nakladali v USA, na varnem, kjer naj bi bil dr. Janežu na razpolago. Tako denar na noben način ne bi prišel rdečim v korist; če že ne bi mogel služiti plačilu dolgov za nabavo rentgena, bi ga z dovoljenjem darovalcev obrnili v kak drug tudi lep in pereč misijonski namen. Tako so strahovo počasi izginjali, zlasti še, ko so prihajale s krajev, ki so bili že pod komunisti, vesti, da so rdeči iz taktičnih razlogov toliko bolj tolerantni napram misijonom in da zlasti ne začenjajo očitnega preganjanja, kolikor bolj proti jugu gredo, kolikor bolj postajajo gospodarji položaja po vsej deželi. Posebno pa so pregnala vse pomisleke pisma dr. Janeža, ki nas je zagotavljal, da on ostane v bolnišnici, in nas prosil, naj nadaljujemo z započeto akcijo, kajti on je že na račun naše obljube posojilo najel in aparat kupil ter z njim bolnišnico neverjetno obogatil na uspešnih in priljubljenosti prebivalstva. — Večina podpisnikov je torej po vseh teh pojasnilih ostala zvesta s plačevanjem, vendar ni bilo več tako lahko s pridobivanjem novih.

Dejstva so pokazala, da smo prav ravnali, ko smo z zbirko nadaljevali. Dr. Janež in slovenska bolnišnica v Čaotungu so že več kot pol leta pod komunistično oblastjo, a bolnišnica nemoteno naprej deluje, dasi z večjimi težavami, katere jim pa ravno rentgen najbolj uspešno pomaga reševati.

Zbiranje prispevkov za Sklad je bilo določeno za čas od avgusta 1949 do avgusta 1950. Največ se je nabralo v Argentini, kjer je tudi največ novonaseljencev. Prav lepo se je odrezala tudi Kanada. Naj podamo vsaj nekaj številke, če nam že imen iz skromnosti darovalcev ni dovoljeno objaviti, dasi nam ne bodo mogli zabraniti, da jih ne bi poslali dr. Janežu na vpogled, številke pa takole pojejo:

V ARGENTINI. 100 oseb je kaj vplačalo, v skupnem znesku 8.655.50 pesov. — 1 je plačal 3 krat 13 mesečin = 390.—; 7 plačalo nad 120.— (180, 166, 160, 150, 140, 130, 130); 40 po 120.—; 2 po 110.—; 8 po 90.—; 1 po 80.—; 3 po 70.—; 3 po 60.—; 5 po 50.—; 1 po 40.—; 1 po 35.—; 5 po 30.—; 1 po 26.—; 1 po 25.—; 11 po 10.—; 5 manjše vsote za 23.50.

V KANADI. Zbirka po g. Turku Francetu je dala 124 kanadskih dolarjev.

V USA. Trjuje darovalci: 1 po 20 \$, 2 po 5 \$, zneske 30 USA dolarjev.

V ŠVICI. En darovalec 5 USA dolarjev.

V AVSTRIJI. En darovalec 20.— pesov.

Skupno: 8.655.50 in 20.— pesov, 124 kanadskih dolarjev, 35 USA dolarjev.

STROŠKI celoletnega poslovanja, oglasi itd. 300.— pesov.

SALDO nabirke: 8.375.50 pesov = 558 \$
124 kanadskih dolarjev = 109 \$
35 USA dolarjev = 35 \$

Skupen saldo torej 693 \$

Gornje številke so podane na podlagi vplačil do 20. avgusta. Gotovo je, da bodo nekateri svoje prispevke dopolnili še do konca leta in ne upamo preveč, če računamo, da bomo naknadnih vplačil prejeli še za kakih 50 USA dolarjev, zlasti če bo Kanada še kaj poslala in če se bo v USA še kdo zganil.

Vendar tudi to vpoštevajoč, še ne bi bil dosežen stoodstoten uspeh, saj bi manjkalo še kakih 300 USA dolarjev do celotne obljubljene vsote 1000 \$. Kako dobiti še to vsoto?

Ljubezen je iznajdljiva in je tudi "Dužno-pastirskemu misijonskemu odseku" pomagala najti rešitev, ki se je obnesla bolj kot je kdo mogel pričakovati: srečolov v prid Dr. Janeževemu rentgenskemu skladu, za katerega potrebne dobitke naj bi darovali ljudje sami.

Čudovito je vžgala ta ideja! Ljudje so začeli prinagati dobitke, vedno lepše in vedno bolj številne, tako da se je zbralo nad 500 večinoma zelo vrednih, nekaj kar dragocenih dobitkov, in še skoro 1000 pesov za njih nakup. Več o tem srečolovu, o dobitkih, o misijonski molitveni uri in misijonski prireditvi v zvezi s srečolovom 20. avgusta — bomo poročali v prihodnji številki, ker stvar zasluži, da jo malo bolj podrobno "ovekovečimo". Tu omenimo le dejstvo, da je srečolov prinesel toliko čistega dobička, da bomo zlahka dosegli številko 1000 USA dolarjev, da o silnem moralnem uspehu ne govorimo!

Res, stoodstoten uspeh!

Niti v mirnih razmerah pred vojno si celo v domovini ne bi upali doseči tako vsestranskega uspeha pri kaki taki misijonski akciji!

Očitno je, da je bil božji blagoslov nad vsem tem "Dr. Janeževim rentgenskim skladom". Hvala torej Bogu!

In gotovo je, da bo blagoslov božji tudi naš vsem, ki so tako nesobno pri stvari sodelovali, za "Dr. Janežev rentgenski sklad" kaj žrtvovali. Povrni jim, Gospod!

Vsem nam naj bo ta akcija v dragoceno izkušnjo in v pobudo, da se bomo v bodoče podobnih misijonskih akcijah še lotevali in pri njih še radi sodelovali. Vsako leto kaka velika misijonska akcija, vsako leto kak tak misijonski srečolov, zdaj v ta zdaj v oni namen slovenske misijonske dejavnosti.

L. L. C. M.

VSEM,

KI SO KAKORKOLI PRIPOMOGLI K TAKO LEPEMU USPEHU AKCIJE ZA DR. JANEŽEV RENTGENSKI SKLAD — V IMENU SLOVENSKEGA MISIJONSKEGA ZDRAVNIKA DR. JANEŽA JANEŽA, V IMENU SLOVENJEBISTRIŠKIH ŠOLSКИH SESTER IN NJIH BOLNIŠNICE V ČAOTUNGU, V IMENU APOSTOL. ADMINISTRATORJA MONS. KERECA IN V IMENU BRATOV KITAJCEV,

BOG POVRNI!

BARAGO-NA-OLTAR!

ČUDEŽI

Prizadevamo si, da bi mogli svojega svetniškega škofa Barago častiti na oltarjih naših cerkva. Zato se trudimo za njegovo beatifikacijo in kanonizacijo. Znano je, da je že za beatifikacijo potrebno, da se na Baragovo priprošnjo zgodita vsaj dva čudeža, ki jih moremo kot čudeža tudi z vso gotovostjo ugotoviti. V tem je smisel naših prošenj, naj bi Bog s čudeži poveličal velikega misijonarja našega rodu.

Ne bo odveč, če v kratkem razmislimo, kaj je prav za prav čudež, in nato, ali in kako smemo za čudeže prositi.

1. MNOGI NIMAJO PRAVEGA IN JASNEGA POJMA O ČUDEŽU.

Ne mislim na tiste, ki se iz čudežev nor-

čujejo; navadno ne vedo, kaj govorijo. Drugi taje, da bi bili čudeži sploh možni; taki navadno taje tudi bivanje božje: če Boga ni, tudi čudežev ne more biti. Zmota pač rodi zmoto. Spet drugi se motijo v nasprotni smeri: vidijo čudeže, kjer jih ni. Napačno menijo, da je čudež že vsako očividno, hitro uslihanje naše prošnje. Res je, da takšno uslihanje more biti čudež, ni pa zato že vsako takšno uslihanje čudežno. Nasprotno: **BOG USLIŠUJE NAŠE PROŠNJE REDNO IN NAVADNO BREZ ČUDEŽA.**

Čudež je namreč **NEKAJ IZREDNEGA**, neko posebno javljanje božje vseomogočnosti, očividni dokaz absolutnega božjega gospodstva nad vsem stvarstvom. Dogodek, ki je pravi čudež, mora imeti dve značilni potezi: najprej mora biti delo božje. **SAMO BOG STORI PRAVI ČUDEŽ**, ne pa morda kak svetnik ali angel

Križ v črno Afriko!

Letos v februarju je začela pri nas pritiskati silna suša, tako čla se je vsa koruza jela sušiti. Koruza je pa tu poglavitna hrana, zato so bili ljudje v velikem strahu in skrbeh, kaj bo s prehrano, če bo suša še dalje trajala.

V bližnji vasi Mapote so torej stopili skupaj možje in ugotovili, da bo treba duhovom darovati. Določili so tretjo nedeljo v februarju. V dolgi procesiji so šli na bližnji hrib, noseč s seboj vodo iz našega vodnjaka. Na vrhu so to vodo zlivali po tleh in rotili duhove, naj pošljejo dež. Glavno vlogo je imel krajevni čarovnik. Isto prošnjo procesijo so ponovili v ponedeljek, ko je med drugim čarovnik tudi slovesno obljubil, da bo dež prišel, in sicer v četrtek. Vendar — dežja ni bilo in skoro vsa koruza se je posušila.

Ko smo mi zvedeli za to pogansko slovesnost, smo z našimi katoličani takoj začeli opravljati devetdnevnicu k sv. Jožefu, združeno z blagoslovom z Najsvetejšim. In glej: dan po končani devetdnevnicu se je preko naše farme ulila ploba, ki je nemočila vso zemljo, tako da je naša koruza (ki je tudi sicer suho dobro prestajala, kajti mi orjemo veliko bolj globoko) začela rasti, da je bilo veselje.

V zahvalo za potrebni dež smo se odločili postaviti na našem, kakih 150 m visokem hri-

bu, 9 m visok lesen križ. Za postavitev smo določili tiho nedeljo.

Dasi smo imeli za to nedeljo že določeno čiščenje Najsvetejšega, nam je vendar naš škof dovolil nesti tudi križ na goro in ga tam slovesno postaviti. V cerkvi naj bi ta čas častilo le malo ljudi.

Ob devetih dopoldne smo imeli peto mašo, nakar je sledila blagoslovitev križa pred cerkvi. Zbralo se je okrog 500 ljudi, ne le katoličanov, temveč tudi precej protestantov in poganov. Med potjo na hrib smo molili križev pot, pri vsaki postaji obstali, in ko so se nosilci težkega križa izmenjali, smo pot nadaljevali, pojoč novo skrivnost križevega pota. Najprej so nosile križ naše sestre, nato dekleta; ko se je procesija začela vzpenjati, so zadeli fantje in moške križ na rame. Prišelgi na vrh, smo postavili križ na veliko skalo, na katero povzpeli se s takim bremenom je pač pomenilo pravo pot na Golgoto. Na vrhu smo že preje v skalovju izstrelili jamo, v katero smo potem križ posadili in ga na vse strani z žicami pritrdili, tako da ga noben vihar podreti ne more. Ko je križ krepko stal, je naš pater rektor imel lep nagovor, v katerem nam je razložil pomen križa, ki se naj nanj vedno znova oziramo v vseh naših stiskah in težavah, dušnih in telesnih. Pred vsem pa naj bi nam bil ta križ v spomin na sveto leto 1950.

Brat Valentin Poznič F. S. C., misijonar v Južni Afriki

ali hudobni duh. More se Bog posluževati angelov ali svetnikov, pa tudi svetih ljudi kot orodij, a čudež stori On sam. Če pravamo, da je sv. Anton n. pr. "naradil" čudež, ima to govorjenje le ta smisel, da je storil čudež Bog po priprognji ali na prošnjo sv. Antona. Prav tako so čudeži, ki se gode na Marijinih božjih poteh, ob njeni čudežni podobi, delo božje, na priprognjo naše nebeške Matere.

Zakaj more le Bog storiti čudež, nam bo takoj jasno, ce pomislimo na drugo značilno potezo čudeža. Ni še čudež vse, kar more le Bog in samo Bog. Le Bog more ustvariti človeško dušo, a to njegovo delo ni čudež. Treba je še nečesa: **BOG STORI ČUDEŽ TAKRAT, KADAR STORI NEKAJ PREKO ALI PROTI OBIČAJNEMU DELOVANJU NARAVNIH SIL IN ZAKONOV.** Zakoni, po katerih narava deluje, so stalni, zanesljivi, nujni. Narava se vedno ravna po njih in ne more drugače. Ljudje morejo kršiti moralne zakone, ki jih je Bog dal, ne more pa človek, tudi če je "gospod stvarstva", kršiti zakonov, ki jih je Bog v naravo položil, marveč se mora on ravnati po njih, se jim prilagoditi. Le eden je pravi gospod nad vsemi naravnimi silami in zakoni: Stvarnik vsega stvarstva, ki stvarstvo tudi ohranja in vodi. Le On more storiti kaj mimo teh zakonov, kar se nam pokaže kot "kršitev" naravnih zakonov, kot izjema iz njenega delovanja naravnih sil. Ta nujnost velja za vso naravo, ne velja pa za Boga. Oživitve mrtvega telesa, hipno ozdravljenje težke boleznj brez zdravljenja, le na besedo, na daljavo, spremenitev vode v vino — vsega tega narava sama z vsemi svojimi silami, še tako skritimi, ne zmore. Narava vsebuje zakone, ki po njih tako dogajanje ni mogoče. Zato je tak dogodek povsem izreden, proti vsakemu pričakovanju, zato se "čudimo" ob "čudežu". Zato tudi čudež taje vsi, ki ne priznavajo osebnega Boga nad vsem stvarstvom, ki jim je bog narava sama. Zato so se nujno ponesrečili vsi poskusi, prave čudeže razlagati naravno. Zato so čudeži, kot izredni posegi božji v svet, neomajno prepričljiv dokaz za to, kar čudež hoče potrditi, bodisi da je nek nauk, v čigar potrditev Bog stori čudež, ali kaka nova pobožnost (n. pr. k presv. Srcu Jezusovemu), ki nagne Boga, da jo s čudeži potrdi, ali da pokaže izredno svetost božjega služabnika.

TAKO MOREMO REČI, DA JE ČUDEŽ DOGODEK V SVETU, NAVADNO VIDEN, KI GA JE POVZROČIL BOG PROTI OBIČAJNEMU DELOVANJU VSE USTVARJENE NARAVE.

Je božje delo, ki ga stori iz ljubezni do nas, da nas potrdi na izreden način v kaki zelo važni stvari.

Je božji dar, za katerega moramo biti Bogu na poseben način hvaležni.

2. ALI PA SMEMO BOGA PROSITI ZA NEKAJ TAKO IZREDNEGA IN VELIKEGA, KAKOR JE ČUDEŽ?

Že sv. Avguštin je dejal, da smemo Boga prositi za vse tisto, kar smemo želeti. A želeli smemo, da bi bog svojega služabnika poveličal s čudeži. Torej smemo prositi Boga, da bi s čudeži poveličeval našega svetniškega Barago.

Res je čudež nekaj izrednega, nekaj zgolj božjega, nadnaravnega. Toda ali ni večna blaženost in milost božja in sploh nadnaravni svet prav taka, in celo večja izrednost, pa vendar smemo in moramo prositi za vse to! — Tudi so čudeži, ki naj bi poveličevali služabnika božjega, v veliko čast božjo, v poveličanje Cerkve in v dunovno korist mnogih vernikov. S pomočjo dokazanih čudežev postavi Cerkev blaženega ali svetnika na oltar. Čast, ki mu jo izkazujejo verniki, preide na Boga, saj je njegova svetost, odsvit in delo božje Svetosti same. Tako se s **ČEŠČENJEM BLAŽENIH IN SVETNIKOV VEČA ČAST BOŽJA, PRAV TAKO SO SVETNIKI PONOS IN SLAVA CERKVE,** očividni dokaz njene svetosti, njena velika moč in rodovitnost. Kako naj bi si Cerkev ne želela svetnikov! Ker si jih želi, si želi tudi potrebnih čudežev in zato moremo prositi zanje. Končno pa **GRE TUDI ZA DUHOVNO KORIST NAŠ VSEH: ČEŠČENJE NAŠEGA SVETNIKA BI BREZ DVOMA POŽIVILO NAŠE RELIGIOZNO ŽIVLJENJE;** s prošnjami bi se zatekali k svojemu svetniku v velikem ognju in zaupanju in si izprosili od njega veliko, posebno duhovnih darov.

Tako se zdi, da si smemo z vso vnemo želeli čudežev, potrebnih za Baraogvo beatifikacijo, in zato smemo z vso vnemo prositi zanje.

Seveda moramo **PROSITI IZ PRAVEGA NAMENA IN NA PRAVI NAČIN.** Ne iz puhlega narodnega napuha, ne zaradi kake osebne materiane koristi. Za veliko stvar je treba prositi iz velikih namenov, kakor smo jih gori našli. Pa tudi na pravi način: v vdanosti v voljo božjo, v zavesti, da odloča Bog sam po svoji Previdnosti. Niso nam za zveličanje nujno potrebni taki čudeži, zato nam jih Bog ni dolžan podeliti. A vendar ima dobra molitev veliko moč do božjega Srca.

PEREGRIN

Na grobu Friderika Barage

10. junija opoldne so hiteli stari in novi naseljenci USA k žup. cerkvi sv. Jožefa na Gilbertu. "Aha, sobota je, na božjo pot gredo," so se menili nekateri, ko so videli stati gručo ljudi. Iz Elya je pripeljal avtobus že nekaj božjepotnikov, vstopili smo še čakajoči in z malo zamudo je šofer pognal avto. Sprva se nismo mogli uživeti, ko pa je sprodaj nekdo pričel peti, nam je dal poguma in vrstile so se pesmi vso pot. Mimo nas so bežala mesta, farme, gozdovi. Po lepi cesti je šlo hitro iz Minnesote v Wisconsin in naprej v Michigan. Stemnilo se je že, a mi smo hiteli še naprej in končno malo pred polnočjo dospeli na cilj v Marquette. Utrujeni od dolge poti smo šli v prenočišča se odpočit.

Zjutraj nas je toplo sonce zgodaj prebadilo. Kljub temu, da smo imeli dovolj časa, smo hiteli pogledat, kje je pokopan naš rojak Friderik Baraga. Dva visoka stolpa sta nas kmalu pozdravila. Mogočaa stavba prayokotno ob cerkvi nosi naslov: Baraga school. Duhovnika Janez Dolšina in Jože Vovk sta šla iskat grob in ga tudi kmalu našla. Grob škofa Baraga je pod stransko kapelico poleg katedrale. Pred vvhodom v grob je oltar, kjer sta se darovali tisti dan tudi dve sv. maši. Poleg škofa Baraga počivata tu še dva slovenska škofa in dva druga narodnosti.

Si možete misliti, kako nam je bilo, ko smo bili v kripti? Tolikokrat smo že doma slišali o misijonarju Baragu, ogledovali si slike, sedaj pa smo lahko sami prišli na njegov grob. S svetim spoštovanjem smo pokleknili in se zatočili v molitev. Vse težave, katere nam teže

življenje, smo mu izročili in ga prosili, naj nam sprosi milosti, da bi ostali verni in pošteni, da nas svet ne zvabi v svoje mreže.

Na oltarju pred vvhodom v grobnico sta darovala sv. maši gg. Janez Dolšina in Jože Vovk. Pevski zbor iz Gilberta je prepeval slovenske pesmi med sv. mašama. G. Vovk nam je podal tudi par misli o namenu našega romanja: "Prišli smo na grob misijonarja, kateremu so bile duše prva in največja skrb. Njegovo geslo "Eno je potrebno" ga je spremljalo skozi vse življenje. Kljub vsem težavam ni omagal, ampak s trdnim zaupanjem v pomoč in varstvo šel po poti apostolski. Kljub vsemu težkemu delu je ostal zvest svojemu narodu in še v tujini pisal zanj. Ko smo mi prišli v begunstvo, smo se tudi k njemu obrnili in ga prosili za pomoč, pa nas je uslišal, da se je odprla pot v svet. Tudi sedaj se mu priporočajmo in mu izročimo svoje težave mi, ki smo v svetu, izročimo mu pa tudi našo domovino v varstvo, da bi ji sprosil prave svobode in božjega miru. Mi pa ne pozabimo prositi Vsemogočnega, da bi nam dal milost postaviti ga na oltar."

Po sv. mašah smo si ogledali mesto, po kosilu pa se dobre volje vrnili proti Minnesoti. Imeli pa smo med potjo tudi smolo. Malo smo zašli, ko je toliko cesta, a pri obračanju avtobusa opazili, da je os pri zadnjih kolesih počena. Ostali pa smo kljub tej težavi dobre volje in si s pesmimi dajali korajžo, ko smo čakali na nov avtobus. Vrnili smo se mesto zvečer šele zjutraj, a prepričani, da nas je obvaroval Baraga večje nesreče. T. M., USA

Oče Velikih jezer

3. KRIVO DREVO

Sklonjena nad zemljevid v preprosti leseni izbi škofijskega poslopja v Cincinnatiju zasledujeta škof Fenwick in misijonar Baraga pot, po kateri je slednji včeraj dospel semkaj. Sonce se odbija na iskrečem se snegu in močno beli sobo.

"Na Silvestrovo smo pristali. Na poti od New Yorka semkaj sem se v Baltimoru predstavil nadškofu. No, in sedaj sem tukaj."

"Vidite, kako vas je Bog varno pripeljal na novo mesto."

Škof, dominikanec in po rodu Anglež, je Friderika nepopisno vesel. Sam starejši zre tega mladega duhovnika, ki mu gori v očeh neka drznost. Sprašuje ga po tem in onem in ga opazuje z dobrimi temnimi očmi. Baraga čuti, da ima opravka s svetnikom. Vsaka škofova beseda diha prijetno toploto.

"Prognjo imam do vas, Prevzvišenj."

"Kar na dan z njo," ga opogumi škof.

"Rad bi delal prav med Indijanci, ne med belimi naseljenci."

Škof je ostal nepremičen. Neka svetloba mu je obšla obraz, veke so se zaiskrile. Počasj se približa Frideriku in ga lahko potreplje po rami. Dolgo molči, beseda mu noče iz grla.

"Friderik, sam Bog vas pošilja. Prav takega sem si želel, kj bi hotel med dobre sinove prerije. Veliko sem preklečal zanj in Bog ga mi je dal. Indijanci bodo jokali od veselja." Zadnje besede je s težavo izgovoril.

"Vaganakisi bo vaš novi dom. Vaganakisi, Krivo drevo."

Baraga je odšel v kapelo. Srce mu igra od nadzemske sreče. "Hvala Ti, Gospod, za toliko dobroto. Sprejel si mojo žrtev. Vaganakisi — moj novi dom, Vaganakisi — moja ljubljena dežela. Še dva meseca, da se odtajajo Velika jezera, potem bom tam, med svojimi otroki." Obraz pogrezne v dlani in moli.

V surovo obtesanem in z lubjem pokritem stolpu zvoni in klenka na vse pretege. V kočje sili doneči glas, čez planjave leti in se izgublja nekje v pragozdovih. Tolče in bije brez prenehanja.

Škof Fenwick in misijonar Baraga stojita pred leseno cerkvijo v Vaganakisiju in opazujeta. Iz malih koč je čuti vpitje: "Joj, črna suknja je pri nas, kar dve črni suknji sta prišli." V majavem koraku priteče prvi sem k cerkvi, potem prirea drugi, tretji, cela vas. Kar precej jih je in čudno smešni so videti oviti v bele, zelene, rdeče in modre trakove. Na pasu temu in onemu eingljajo kraguljčki.

"O, črna suknja, o, črna suknja."

Cmokaje poljublja roko prišlecema. Prvega že poznajo, drugega zro bolj nezaupno, a se ga ne boje, ker črna suknja jim ni še nikdar nič žalega storila. Baragu so včasih rdeči napeti obrazi, ki se tako lepo svetijo v soncu kot pirii. Črne oči ga pogledujejo in zdaj zdaj se široka usta razlezejo v pristren nasmeh.

"K maši, otroci, k maši," jim kima škof.

Mnogo jih uboga. Saj je od šeststo duš polovica krščenih. Zbero se v precej prostorni kapeli, ki jo je pred leti postavil francoski duhovnik in ki v njej stoluje sam nebeški ključar.

"Otroci moji," spregovoril beli škof, "veliko veselje vam oznanjam. Danes je izpolnjena vaša vroča želja. Ta črna suknja, ki je prišla z menoj, ostane pri vas."

"Vedno ostane pri nas črna suknja," šušlja jo po cerkvi in kažejo na mladega duhovnika, stoječega pred oltarjem.

Po maši vodi škof Friderika po kočah. Okrog nju se podijo otroci, vsa vas je pokoncu iz koč diši po osmojeni divjačini.

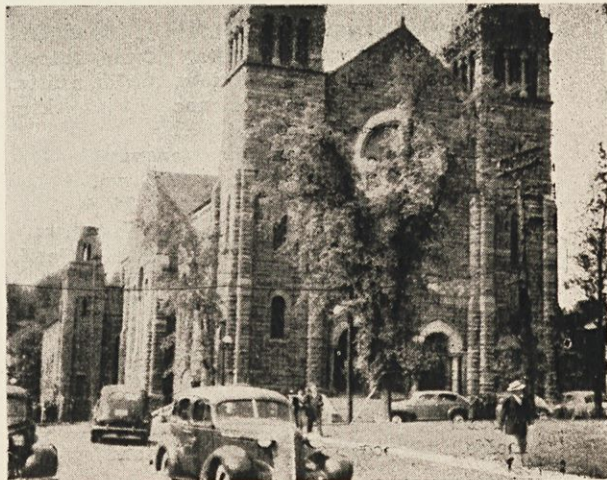
"Vsa bruna za cerkev so Indijanci na ramah znosili semkaj," pojasnjuje škof ves v ognju. "Po petdeset jih je véasih tvorilo en sam hloh. Tudi šolo so sami postavili. Tista bajta je Jelenova, poglavarja tega rodu. Naprej ima svoje ognjišče Beli ptič, dalje Jastreb."

"Kaj pa je to?" se zasmije na ves glas Baraga, ko ugleda Indijanca, ki si je do dobra pordečil obraz in nanj namazal močne črne proge in pisane pike.

"Ne smejte se! Le ob največjih praznikih se tako pobarvajo."

Prav zanimivi so ti ljudje. Vsi so oblečeni

(Stolnica v Marquettu, kjer leži Baraga)

v dolge platnene srajce in težke suknje, vsi imajo lase spletene v dolge kite. Moški imajo za pasom zataknjn nož in mehur za tobak in v laseh ptičje pero.

Po enem mesecu ostane Baraga čisto sam med dobrimi rdečkožci. Delo in skrbi ga prevzamejo, da ima komaj kaj časa misliti na druge stvari. Skraja se mu marsikaj zdi čudno. Smejatj se mora racasti hoji, stalnemu ogledovanju v ogledala, ki jih kar s seboj nosijo, neprestanemu kajenju mož in žena iz dolgih pip.

Hvaležen je Friderik misijonarjem, ki so tu orali jedino. Mnogo dobrega je ostalo med temj ljudmi. Ve, da ga Bog s tem delom, ki je laže, pripravil na težje naloge, ko bo moral tudi on s plugom v celino. Bog mu hoče dati poguma in veselja v začetku.

Skraja bo treba urediti življenje kristjanov. Cerkev naj bo središče vaškega življenja. Sem se zbirajo na vabilo zvona ob sončnem vzhodu in zahodu k molitvi. Tudi k najsvetejši daritvi jih ob delavnikih mnogo prihaja. Čez dan ima opravka z otroki v šoli. Možje so navadno na lovu ali ribarijo, žene pa čepe v kočah ali nabirajo divjji riž. Zvečer jim misijonar govori o Velikem duhu, o njegovi prirsčeni ljubezni do vseh ljudi. Večkrat jih svari pred ognjeno vodo-žganjem, s katerim jih hočejo beli trgovci upropastiti. In Friderik je brezmejno srečen, ko vidi, da ga preprosti Indijanci ubogajo tudi, ko jim težke stvari ukaže.

Najbolj čudno je pri Baragovem delu spovedovanje. Otavanščina mu še ne gre bogve kaj, pa spoveduje kar po tolmaču. Izobraženi Otavan govori poleg materinega jezika gladko francoščino. Domačinom te vrste spoved ni težka, ker je tolmač dober kristjan, duhovniku pa seveda tudi ne.

Navsezadnje delo s kristjani ni posebno težko. Neprimerno huje bo s pogani, zlasti še ker so nekaterj, nahujskani po belih potujočih trgovcih, divjji na duhovnika in kristjane. Mladj misijonar čuti, da bo tu vsa teža dela. Zato toliko premoli in si nalaga težko pokoro, zato tudi tako hiti z učenjem neznanško dolgih besed in čudnih oblik otavangčine.

"Z božjo pomočjo!" misli, ko se odpravi na prvo daljšo pot v uru oddaljeni vigvam. Tolmač stopa ob njem. Baraga kuje v mislih načrte. Čuti, da ga čakajo še prostrane planjave, kjer mora zasejati božje seme.

Oddaleč opazita samotno stanovališče. Nasproti jima pritečejo lepi lovski psi, ki ju spremljajo do naselja. Pred kočo, ki je zgrajena v obliki stožca iz dolgih močnih vej, prekritih z brezovim lubjem in bivoljimi kožami, so se vstopili stanovalci.

Prijazno ju sprejmejo. Baraga takoj opazi pred vigvatom našemljeno soho maljka: čudna postava z več obrazi, raztegnjenimi usti in izbuljenimi očmi, je pravi nestvor.

Gospodar, šestdesetleten mož, povabi priглеca v stanovanje. Z njimj vstopijo še trije drugi možje, tudi poglavarji družin, ki stanujejo pod

isto streho. Močan dim po tobaku udari misijonarju v nos in oči. Posedejo na lubje okrog ognja, ki stalno žari sredi vigvama, in zažgo pipe.

Dolgo molče. Indijanci se drže silno modro. Baraga pa prosi Boga, naj mu da pravih besedi, ki bodo ganila srca ubogih poganov.

Potem začno. O lovu in bljžajoči se zimi, o zdravju in boleznih v družini. Ponosni so, da se smejo meniti z belim človekom. Veseli so, ker vidijo, da je črna suknja do njih prijazna in da jim bo pomagala, če bo treba. Veseli stiskajo cdhajajočemu misijonarju roko s povabilom, naj se kmalu spet zglati, da bodo še kaj uganili ob pipi tobaka.

"Veliko ste danes opravili," je vesel tolmač na povratku. "Pridobili ste zase srca. Pot do njih spreobrnjenja je sedaj lahka."

In Baraga je vesel, vriskal bi od veselja. In ko čez tedne zliva očiščevalno vodo nad glavo starega poglavarja, le s težavo izgovarja svete besede "...v imetu Očeta in Sina in Svetega Duha". Za ubogo človeško srce je to prevelika sreča.

Počasi gre sicer, pa vendar ni več tako daleč dan, ko bo cerkvica v Krjvem drevesu premajhna, da bi mogla spraviti pod svojo streho vse božje otroke.

"Oče, danes gremo. Blagoslovi nas."

Večina mož iz vasi se odpravlja pred zimo na jug, kjer bodo lahko ribarili in lovili, za kar jih je po njih mnenju sam Veliki duh določil. Dolgo zre za njimi misijonar, ko odhajajo.

"Ho-o! Ho-o!" kriči za njimi. Ozro se.

"Na pomlad mi prinesite kož, otroci!"

"Bomo, oče."

Izginili so za nizko gubo nagrbančene pokrajine. Narava umira. Iz gozda kriče divje race, okrog slemen se spreletavajo jerebice in golobj. Od nekod diši borovec po medeni smoli.

Duhovnikove besede gredo za njimi na jug. Z njimi bi preležal dolge ure na snegu na preži, oprezal bi za severnimi jeleni in srnami, se razgledoval po soncu in zvezdah. A njegova naloga je druga.

"To zimo se mi mora razvezati jezik, da me bodo razumeli rdeči otroci." Z zadovoljstvom gleda lepo skladovnjico drv, ki so mu jo pripravili za zimo, huduje se nanje, ko uzre na strehi močne špranje, skozi katere včasih dež tako neprijazno curlja v njegovo sobo. Ob takih dneh razgrne na mizo, kjer so knjige, svoj plašč, nad posteljo razpne dežnik, sam se pa stiste v kot, kjer najmanj rosi. A saj bo kmalu tu sneg in streha bo zamrznila in ne bo treba več razpenjati ne plašča ne dežnika.

Nebo se z zemljo vedno bolj spaja v sivo gmoto. Po zraku zapleše prva snežinka. Potem se vsuje. Pokrajino zagrebe bela tkanina v zimsko spanje. Baraga in njegov tolmač sta kot svetli lučki v teh neprehodnih planjavah. Pa še nekdo čuje z njima: Sam Vkladar neba in zemlje v skromnem tabernaklju.

JANKO

OČETOVA BESEDA ZAKONCEM

PIJ XII
NOVOPOROČENCEM
DNE 8. JULIJA 1942

Nesrečno samoljubje!

Dragi novoporočenci! Kako nam je ljubo, da vas vidimo zbrane okrog Nas! V vas in v tejele vaši vrsti gledamo vrsto tistih, ki so že pred vami prišli, da so iz Naših ust prejeli očetovski pozdrav, častitke in apostolski blagoslov za na pot v novo življenje.

Tudi vi ste prihiteli sem, potem ko ste svoje nastajajoče družine posvetili in izročili neskončni ljubezni Jezusovega Srca, ljubezni, ki razliva tolažbo in milost, ljubezni, ki diha ponižnost in krotkost, božji ljubezni, ki ima moč, da poplemeniti in posveti človeško ljubezen, in ki more vašo ljubezen napraviti čisto, častno in neuničljivo.

PODROBNO O SAMOLJUBJU

Že v zadnji avdijenci za novoporočence smo govorili o neurejeni ljubezni do samega sebe, ki se pač močno razlikuje od prave in zveličalne ljubezni. Rekli smo, da je ta neurejena ljubezen sovražnik neločljive zveze v krščanskem zakonu.

Danes pa smo se namenili pokazati vam bolj podrobno, kako se samoljubje javlja v majhnih zahtevah, v majhnih samovoljnostih in v majhnih krutostih, vedno v nasprotju s tistimi vzvišenimi čednostmi plemenite ljubeznivosti, ljubeznive krotkosti in ponižnosti, katera vas Jezus Kristus takó lepo uči z besedo in zgledom.

MAJHNE ZAHTEVE SAMOLJUBJA

Samoljubje spi, kadar se drugi bodisi po svoji dolžnosti ali pa iz naklonjenosti skrbno brigajo, da izpolnujejo njegove težnje, zahteve in potrebe. Do poroke velikokrat nobeden izmed obeh zakoncev skoro da nič ne računa s tem, koliko je moral delati oče in koliko skrbeti mati. Živela sta mirno, že izza otroške dobe in mladih let navajena opirati se na starše in druge domače.

Sedaj pa, ko se postavita na lastne noge,

mora vsak nekoliko pozabiti na samega sebe in se posvetiti skupni blaginji. Pač začenjata razumevati, koliko truda in skrbi je prizadevalo očetu njegovo delo in kolikerim rečem se je morala odpovedati mati, in kako rado bi samoljubje, če bi ga poslušala, zvrnilo ves trud le na druge.

Ali ne vidite, kako se v pravo ljubezen vtihotaplja neurejeno samoljubje. Zaenkrat je razpoka še majhna, a že razdvaja.

Učite se od Jezusovega Srca tiste plemenite požrtvovalnosti, ki zre na zahteve ljubezni do sebe z ljubeznivo prizanesljivo vljudnostjo do drugega.

MAJHNE SAMOVOLJNOSTI SAMOLJUBJA

Kakor je res, da prava ljubezen navadno vodi v plemenito in vzvišeno skupnost čustev, prav tako pa je tudi res, da skuša samoljubje deseči soglasje dveh tako, da popolnoma podvrže drugega svojim željam. Tega se zaveda tako malo, da še takrat, kadar hoče drugega obdarovati ali mu skazati kako uslugo, gleda veliko bolj na svoje osebno ugodje, kot na to, kaj bo všeč drugemu.

Na obzorjih obeh zakoncev se menjavajo vtisi. Začneta o njih razpravljati; prav hitro pade nepopustliva sodba oblastnega samoljubja. Nova razpoka, ki se od začetka še ne zdi globoka.

Ponižnost Jezusovega Srca vas uči, kako krotite prevzetnost v svojih majhnih sporih in bojih, kjer pomeni umakniti se veliko zmago nad samim sabo.

MAJHNE KRUTOSTI SAMOLJUBJA

Nihče na svetu ni popoln. Ljubezen je pred poroko velikokrat slepa; napak ne vidi, ali pa se ji še celo zde čednosti. Samoljubje ima na široko odprte oči. Hitro opazi in razloči na drugem najbolj preproste posebnosti, čeprav mu ne povzročajo nobene nadležnosti. Kakor

hitro mu niso všeč ali se mu le nekoliko upirajo, že da vedeti z lahko posmehljivim pogledom, nato z nekoliko pekočo besedo, včasih z zbadljivo vpričo drugih. Puščico, ki jo je samoljube izstrelilo, in rano, ki jo je zadalo, vsak drug preje opazi. Samoljube samo pa se nasprotno brž razburi, ako si drugi drznejo le opaziti njega napake, morda zelo nadležne.

Ali gre tu še za majhno razpoko?

Prav gotovo ni tukaj tistega ljubeznivega in krotkega obnašanja, ki se ravna po zgledu Jezusovega Srca, katero nas v ljubezni prenaša in nam odpušča toliko stvari.

SAMOLJUBE V DVEH

Če gospodari samoljube v srcu le enega izmed zakoncev, srce drugega pač na tihem krvavi, ranjeno v svoji čednosti.

Če pa se odkrije, da sta samoljubna oba, in če se postavi drug proti drugemu, imamo pred sabo usoden zapletljaj sovražnosti: tisto trmoglavost vztrajanje pri svojem, ki nič ne popušča, pravo vtelesenje samoljubnosti in lastnega mnenja.

NAUK TOMAŽA KEMPCANA

O kako so modra razmišljanja in nasveti "Hoje za Kristusom":

"Mnogi pri svojih delih iščejo sebe, pa sami ne vedo.

Morda so tudi mirni, dokler gre vse po njih volji in misli.

Ako se pa stvar drugače zasuče, kot so želeli, so pa precej nepokojni in žalostni.

Prizadevaj si, da boš potrpežljivo prenašal napake in razne slabosti drugih;

saj imaš tudi ti mnogo tega, kar morajo drugi prenašati.

Radi bi, da bi bili drugi popolni;

sami pa ne poboljšamo svojih napak."

(Prva knjiga, pogl. 14 in 16)

RAZLIKE V ZNAČAJIH SAME NA SEBI NISO ŠKODLJIVE

Prav nič se ni treba čuditi, če so v temperamentu in značaju oseb, ki nameravata združiti svoji življenjski poti, razlike. Te razlike nič ne presenečajo, dokler ne prestopijo meja in zakonov medsebojnega soglasja. Da različni značaji se večkrat tako unesejo, da se med sabo čudovito spopolnjujejo.

KDAJ SO RAZLIKE ZLO

Zlo se začne takrat, kadar se on ali ona, včasih on IN ona ustavljata, da bi popustila

v nepomembnih vprašanjih, v stvareh, kjer gre le za lastni okus, v čisto osebnih željah.

Tu je razpoka; oko je še ne odkrije, toda ob najmanjšem trku se spozna, da posoda ne zveni tako kot prej.

Razpoka se veča: spopadi so vedno bolj gosti in vroči. Če tudi še ne pride do popolnega preloma, je njuno skupno življenje le bolj zunanja bližina dveh kot pa taka zveza, ki prešinja srca.

Kaj si bodo o tem mislili otroci in kaj bodo govorili? Če so priče takih nastopov, kakšno razdejanje bo nastalo v njihovih dušah in njihovi ljubezni!

Če pa v hiši otrok ni, kakšno trpljenje je tako zakonsko sožitje!

Kdo more vedeti ali naprej videti, do kakšne skrajnosti pride včasih samoljube po poti takih majhnih krutosti.

KROTITE SAMOLJUBE!

Iz žaloigre v nekaterih družinah ste pač, dragi sinovi in hčere, prišli do zaključka, da je zgodovina priča časov in učiteljica življenja. Premislili ste v svojih dušah in si pripravili sredstvo, po katerem ne boste padli v tako usodno zmoto, marveč boste tak žalosten razvoj v svojih srcih prehiteli. Trdno ste odločeni pri korenini izpodrezati tak razvoj in ga ustaviti, če bi se v vas začel.

In katero je to sredstvo in kakšen je ta sklep? Sklep in sredstvo je ta: že danes se naučite in sklenite, odpovedati se samemu sebi, obvladati in krotiti ljubezen do samega sebe z dejavno ljubeznijo, z veseljem do žrtev v stalni zvezi z Bogom, s tisto skrbnostjo, ki se ne odraža navzven toliko v velikih težavnih delih kot v malenkostih, tako v naveličanosti, težavah, nevednostih in vsakdanjih opravkih, kar večkrat ni nič manj težko kot opraviti velika težavna dela.

NAVADITE SE POTRPEŽLJIVOSTI

Še bolje bo, če naredite, kakor se pravi, iz sile čednost. Čednost je namreč dobra navada, ki se rodi in pridobi s ponavljanjem dobrih dejanj.

Pridobite si v navado potrpežljivost, da se boste mogli medsebojno prenašati in si odpuščati napake ter pomanjkljivosti. Potem boste gospodarji nad samoljubjem. Vaša zmaga nad samim sabo ne bo več samo odpoved, ampak tudi pridobitev.

Tedaj bo kakor po naravnem čutu ali nagonu vsak izmed vas imel sodbe, okus in nagujenja svojega zakonskega tovariša ali tovarišice za svoje sodbe, za svoj okus in nagujenje. Te sodbe, okusi in nagujenja se bodo ogledala, izčistila, olupšala in obogatila v obojestransko korist. Noben ne bo pri tem kaj izgubil, pač pa bo deležen tiste obilice sadov, ki raste iz sodelovanja, kakor smo že povedali neki drugi skupini novoporočencev.

KO GRE ZA GREH, NI NA MESTU POPUŠČANJE

Res pa je, da imajo ta popuščanja, ki ob razlikah v značajih tako blažilno vplivajo na skupne misli in čustva, svoje meje. Daj Bog, da bi ne bili prisiljeni to potrjevati z lastno skušnjo! So meje, ki jih postavljajo dolžnost, resnica, pravnost, duhovni interesi.

Razumete, da hočem pred vsem namigniti na svetost zakonskega življenja, na vero, verske vaje, dobro vzgojo otrok. Če nastane spor o teh stvareh, je na mestu nepopustljivost.

SICER PA JE POPUSTLJIVOST DOBRA

Kadar ne gre za ta velika načela, naj vas vaša čednost nagiblje k medsebojnemu popuščanju, ki tako dobro dene družinskemu miru, tako bo težko nastal kak spor in ne bo mesta za nepopustljivo vztrajanje pri svojem.

POSVET PRED POROKO

Bilo bi veliko manj razdorov v zakonih, če bi se zaročenci, namesto da se prenačljeno in neresno poročajo pod vplivom zgolj zunanjih in drugih razlogov ali celo nizkih interesov, in dali zadosti časa za medsebojno spoznavanje in da bi ne bili gluhi za modre nasvete. In če bi opazili razlike v značajih, o katerih smo zgoraj govorili, naj bi premislili, ali so znosne.

ČE SE IZPOLNI, KAR SMO NASVETOVALI

Če se izpolni, kar smo nasvetovali, pa se nemara kljub temu v enem izmed zakoncev pokaže kaka sprememba ali motnja, če tudi lahka, v mislih, težnjah in izrazih ljubezni, ga bo srce drugega zakonca, ki se mu bo vse predalo, s svojo potrpežljivo velikodušnostjo, s svojo vpludnostjo in ljubeznivimi pozornostmi, z močjo, ki jo prinaša molitev, prav gotovo spravilo nazaj v zakonsko skupnost, navzlic njegovim zmotam in omahljivosti v volji.

Mož bo videl, da v ženi raste resnost in izginjeva površnost; z leti ne bo pozabil prerokove besede: "Ne bodi nezvest ženi svoje mladosti" (Malah 2, 15).

Žena bo videla, da se utrjuje moževa vera, zvestoba in ljubezen; to jo bo navajalo k stalni in ljubeznivi vdanosti.

Tekmovala bosta med sabo, kako napraviti domačo hišo za mirno, veselo in prijazno bivaližče, da ne bo treba nikomur iskati drugod oddiha, zabave ali nadomestila. Samoljubje, ki povzroča motnje, tu ne bo zalezovalo družinskega reda in miru.

Srce Jezusovo bo tu kraljevalo kot neomejen Gospod in bo zagotavljalo pravo, notranjo in neporužno srečo.

Ljubljeni novoporočenci! Naj bi vas, kot oljčne mladike važo mizo, obdajal venec otrok, sad vaše zveze in ljubezni! To je očetovsko voščilo, ki vam ga izreka pred Bogom Naša duša; obenem pa vam dajemo v ljubezni iz srca apostolski blagoslov.

PRIPOMBE.

Ta papežev nagovor je zelo preprost, a navzlic temu globok; **PRAVI GOVORNIŠKI BISER.**

Vsebina je podana v **NAPISIH**, ki smo jih dali nad odstavke, v katere smo nagovor razdelili.

V prejšnjem nagovoru, ki je prvi iz skupine treh, ki govore o sovražnikih zakonske skupnosti, je papež omenil kot najglavnejšega sovražnika samoljubje zakoncev.

V tem nagovoru pa s fino psihološko analizo razkriva "**MALENKOSTI**", v katerih se samoljubje razodeva. Te, "zahteve, samovoljnosti in krutosti" samoljubja so vsaka zase in v začetku res majhne, toda njihove **POSLEDICE** pa morejo postati **STRAŠNE**.

V drugem delu nagovora papež govori o tem, **KAKO STRETI SAMOLJUBJE, POPUŠČANJE** v lastnem mnenju, kadar ne gre za greh, je **USPEŠNO SREDSTVO**, da ostané zakon srečen. Proti koncu papež slika **LEPOTO ZAKONSKEGA ŽIVLJENJA**, kjer ni samoljubja.

V celem nagovoru kaže na **ČEDNOSTI JEZUSOVEGA SRCA**.

Prav bi bilo, če bi si vsi ta v resnici lep nagovor večkrat poklicali v spomin.

Prevedel in pripombe pripisal dr. **AL. ODAR**

Luč jim je v temo zasvetila

Po poti zakoncev Leseur

PISE DOM P. C. LOO TSENG-TSIANG, NEKDANJI KITAJSKI MINISTR-SKI PREDSEDNIK, KI JE POSTAL KASNEJE KATOLIČAN, BENEDIKTINEC IN DUHOVNIK. UMRL JE SELE LANSKO LETO.

Oče mi je bil protestant "Londonске misijonske družbe"; tod so tudi mene krstili. Globoko občudovanje sta mi vzbujala že iz mlada vnema in dobrotnost misijonarjev te sekte, ki so bili s svojo naravnost mravljično prizadevnostjo živi zgled vzvišene npravnosti in nenadkriljivih družabnih vrednot krščanstva.

Bil je moj oče mož trdne in iskrene vernosti, do poslednjega vlakna resnična, vteležena dobrot. Širokogrudnost njegova ni poznala mejá. Ves poln duha starodavne Kitajske in njenih načel, je znal mojstrsko slediti svojemu življenjskemu vodilu: izpolnjuj postavo, ki prihaja od zgoraj, in objela te bo očetna previdnost, ki bdi nad nami vsemi. Moja mati je bila ena tistih žena, ki na globoko umevajo skrivno sveti pomen osebnega žrtvovanja in nasmejanega uklanjañja dolžnosti. živela je, ne da bi samo sebe sploh videla. Na vso žalost pa je umrla, ko mi je bilo komaj osem let. Tako zdaj nosim globoko v srcu njen nepozabni, tako ljubljeni obraz ves ožarjen z aurelo načistejše otroške hvaležnosti.

Enaindvajset pomladi sem štel, ko sem prišel v Rusijo; v Petrograd so me poslali za tolmača na naše poslaništvo. Veleposlanik Shu King Chen je bil mož poln znanja, bistroumen, rezek mislec, k vsemu pa človek zlatega srca. Vneto me je sam seznanjal z vsem, kar bi mojemu poslu utegnilo biti k prošlu, še posebe pa je moje pozornost navajal k razmišljanju o tem, kar je sam imenoval "srčiko" zapadne civilizacije. Po njegovi misli je to "srčiko" v Evropi predstavljalo krščanstvo. Nagovarjal me je, naj ga študiram, in me hkrati opozarjal na npravní in duhovni vpliv, ki ga je krščanska cerkev imela v družbi in družini; ves zavzet je bil nad neugasno, žarno lučjo, ki se je iz Vatikana razlivala po vesoljnem svetu. Z nekšno čarno močjo, ki se ji upreti nisem mogel, me je pripravil k najglobljemu študiju osnovnih prvin vseh tistih na vid neresljivih vprašanj, ki so jih najina zunanja opazovanja rodila.

Mladenič osemindvajsetih let sem se v Petrogradu poročil z mlado Belgijko, gospodično Berto Bovry; bila je hči nekega visokega

častnika belgijske vojske. Zavezal sem se, da bom svoje otroke dal vzgajati v katoliški veri; a tistega, kar naj bi bilo najlepši in najblagoslovljenejši sad najine zveze, nama Bog ni naklonil.

Moja žena je bila po duhu in življenju resnično verni odsev duha, življenja in moči katolištva. Nikoli se ni z najrahljšim namigom niti dotaknila mojega prestopa v katoliško Cerkev. Sama pa je z iskreno vdanostjo izpolnjevala svoje verske dolžnosti. Veliko in nesebično je bilo najino medsebojno umevanje, v vseh težavah in dolžnostih življenja sva bila nenehno ene misli in enega srca. Pestila pa me je grenka zavest, da bi morda res nikoli ne mogel uresničiti obljube, s katero sem se odločil kot za povračilo, da jaz sam pristopim v katolištvo. Naj koj povem, da se mi je katoliška Cerkev zdela že od prvega stika, ki sem ga z njo imel, najstarejša in najpopolnejša vseh krščanskih cerkva, saj so njeni začetki segali tja v apostolske čase; bila pa je k vsemu tudi organsko čudovito sania v sebi povezana; njeno vodstvo je bilo smotno urejeno, sama — prepolna plodovite veljavnosti in življenja; nezmakljiva vera, resnica sama po sebi, jo je dvigavala ven in ven. Ta in takšna razmišljanja so ure in ure izpolnjevala moj čas. Rotil sem Boga, naj mi nakloni veliko milost vere v katoliško, apostolsko, rimsko Cerkev; in Gospod ni zapri ušes mojim vročim prošnjam. Nebeški dar je storil, da sem upognil koleno klicu milosti: vnel me je v izpolnjevanju nauka katoliške Cerkve. Naj bo hvaljen Gospod Jezus Kristus za ta vzvišeni glas od zgoraj!

Govoriti mi je zdaj, kako me je dobrot božje Previdnosti, ki je nenehno bdela nad menoj, povedla v samostan in slednjič v svečeništvo Najvišjega.

Leta 1932 mi je prečastiti oče opat ukazal, naj v pisani besedi zberem spomine na svoje spreobrnjenje. Tako sem tedaj neubranó, kot so mi pač prihajale v misel, zaupal svoje gozdbe papirju. Iz teh spominov povzame nekateré odstavke, ki jih bom v naslednjem navajal. Sodijo v zglavje, ki govori o smrti moje žene, obravnavajo pa premogočni vpliv neke nama tako ljube knjige. V misli imam spise Mme. Elisabeth Leseur "Journal et Pensées de chaque jour — zapiski in misli, iz dneva v dan"; izšli so po njeni smrti. Naj zdaj govore moji zapisani spomini:

"Sleherno trajno delo mora biti zasejano v bolečini in žrtvovanju; le tako se izkaže

plodno in trdno za zrelost, ki se slednjič zanesljivo doseže. To je ukaz božji. Tako se je zgodilo Elizabeth Leseur in prav isto se je imelo ponoviti v življenju Berte Lou.

Prva je moža vrnila katoliški veri; druga pa je svojemu odprla oči, da je začel hoditi po poti cerkvenih nauk. Elizabetha Leseur je bila globoko prepričana, da se bo njen mož vrnil h Kristusu; Berta Lou pa je v grob odnesla vzvišeno zavest, da ji bo mož stopil v samostan, saj ji je bil to sam zadržno obljubil.

Bilo je v Bernu, v času mučne boleznine moje žene, ki se je vlekla tja od leta 1923 do 1926. Takrat sva v najinem domu določno zaznala vpliv Elizabetha Leseur in njeno čudovito pomoč. Moji spomini o tistih urah takole govore:

“Enolično, skoraj bi dejal nekšnemu naravnost vojaškemu redu zavezano je bilo življenje bolnice. Dan je sledil dnevu in njih urnik je bil do slednje podrobnosti trdo enak. Ob določeni uri je vstajala in legla spat, ob določeni uri jemala zdravilo in jed, ob določeni uri prehodila tistih nekaj korakov po terasi, ki so ji bili odmerjeni za sprehod, in popoldne za določen čas sedla, da odigra svoj ‘brideg’.

“Vsak dan je tudi brala nekaj trenutkov.”

“Tako je tedaj prišla ura, ki se mi je zdela primerna, da bi svoji dragi trpeči razkril najtišjo svojo odločitev, kako bom namreč vse dni njenemu spominu na poseben način zvesto ohranil. Ne vzburl bi je bil rad in ogniti sem se hkrati hotel nevarnosti, da bi kako v moji besedi ne zaslutila brezupnosti svojega trpljenja; tako sem tedaj iskal nekakšno prikritje, da bi vanj ovil vsa ta čustva, ki so me tesnila.

“Navadno sem vsak večer prebiral pariški ‘Temps’ in se tako ob bolniški postelji svoje ljubljene žene mimogredé seznanjal z vsem, kar se je po svetu novega namerilo. Tudi po različnih revijah sem v takšnih trenutkih listal; pa sem nekega večera obstal pri članku, ki je govoril o spisih Elizabetha Leseur; kar po vrsti so bili omenjeni tam njeni ‘Zapiski’, ‘Pisma nevernemu’, ‘Pisma o žalosti’, ‘Duhovno življenje’ in drugi. Mislim sem si tedaj, kako bi ti spisi naravnost čudovito utegnili pomagati moji skriti želji. Če bi jih prebiral bolni ženi, prav gotovo bi našla priložnost, da bi mi znova zaupala svojo lepo ljubezen, kot je to sedemindvajset let prej storila.

“Ugajala mi je misel in Gigorda, svojega založnika, sem naprosil, naj mi knjige poskrbi. Obema, ženi in meni, je bila od vseh najljubša ‘Journal et Pensées — Zapiski in misli’. Dan na dan sem ženi glasno prebiral poglavje za poglavjem. Prenekateri odstavki, v katerih Elizabetha živo izpričuje svoja najgloblja čustva, so bili podoba najinih lastnih srčnih utripov. Prebiranje te knjige, ki je šlo zlagoma, da bi bolnice z njim ne utrudil preveč, nama je bilo v resnično veselje.

“Ze leta in leta sem sva imela nekšno otroško nedolžno navado, da sva si privajala ponašanje in navade znamenitih oseb, ki so

naju privlačile, pa naj so bili kralji, igralci ali svetniki. Tako sem tedaj, zvest temu že kar zakoreninjenemu običaju, začel svojo ženo klicati ‘Elizabetha’, ona pa mene ‘oče Lou’. S temi imeni sva se klicala prav tja do Bertine smrti. Tale nedolžna igra pa mi je tudi približala možnost, da bi svoji ženi v pravnem trenutku razkril svoje skrite namene in želje.

“Ko sva takole lepega dne govorčila spet, sem ji iznenada dejal: ‘Ah, ljubljena moja, ti tako čudovito sladko posnemaš Elizabetho Leseur; o sebi pa močno dvomim, da bi mogel biti nekoč zares drugi oče Lou’...”

“Strmeče začudenje mi je rodil njen nasmejani odgovor: ‘Čemu pa ne? Z močno voljo in po milosti božji boš to prav gotovo zmo-gel.’

“Moje delo je kipeló k cilju. Zato sem premenjal snov in nadaljeval z branjem. Hotel sem, da bi spoznala, da bi jo prepričal, kako trdno odločen sem bil ohraniti ji večno zvestobo, tako zares, da sem bil pripravljen celo v samostan stopiti. V tem trenutku najvišjega dušnega napona so mi prišle na misel besede, ki mi jih je nenehno ponavljal moj vzgojnik Shu: da na svoji poti k ‘europelziranju’ ne smem obstati, dokler nisem cilja dosegel.”

“Brez najdrobnejše besedice očitka, res, brez sleherne poslednje želje se je njena duša ločila s tega sveta. Vse je sprejela s skrivno molčečo predanostjo! A ta, ki ga je neutolaženega zapustila sredi življenja, je zaslutil njene poslednje skrite želje in tiha upanja!”

“Tistega dne, ko sem nji, ki mi je bila skozi vseh sedemindvajset let prezvesta življenska družica, najiskrenejša prijateljica in najnesebičnejša svetovalka, izkazal poslednjo ljubezen, sem se vprašal: Le kako bi mogel lepše izpričati svojo otroško hvaležnost ženi, ki se mi je dala vsa, z dušo in telesom, ki je vse veselje in vso trpko pezo življenja tako vdano v menoj delila? Če je sploh bilo kaj, s čemer bi izpričal svojo ljubezen in najvišje priznanje toplemu bitju, v katerem sem vse dni gledal svojega zemskega angela varuha, je bilo prav gotovo to, da bi tej svoji v življenju in smrti zvesti družici z dejanjem dokazal, kako odločno pripravljen sem deliti z njo isto usodo, ne pred njo, ne za njo, marveč hkrati z njo, v isti uri in isti minuti, ki jo je bil določil Bog.”

“Nič ni čudnega, če se dva zakonca, dasi tudi se nista taisto leto in dan rodila; taisti dan in uro ločita s tega sveta, če je Previdnost božja tako namenila.

“Tiho vzajemno umevanje, ki naju je družilo vse življenje, je bilo vsak dan močnejše, dá, po njeni smrti trdnjše še bolj. Ona je legla v grob s prepričanjem o mojem redovništvu, jaz pa sem v svojo radovoljno samoto odnesel blaženost njenega življenja. Kaj več naj bi še dala drug drugemu? Tisto, kar nama je bil Bog dal, sva si izmenjala: telo s telesom, srce s srcem, dušo z dušo, samostansko — z večnim življenjem. Res, smrt naju je na vid ločila, a moje redovništvo naju je spet za vse čase združilo. Ona je bdela nad menoj, jaz pa sem molil z njo in zanjo. Zdaj

óha od zgoraj name gleda, jaz pa s tega sveta zastrmljen ves razmišljam o nji. Svoj živ dan se najini misli v ničemer nista razšli. Tudi nocoj naju druží mogoóna vez, óudovita skrivnost katoliške resnice: občestvo svetih! Prav to je, ki najino vez stvarja še bližjo, še tišjo, bolj najino kot kdaj koli! Ljubljena moja žena! Nisi mi mrtva, ne! Živiš še vedno! Jaz pa, glej, sem za tvojo ljubezen svetu odmrll..."

"Skoz ves óas dolge Bertine bolezní je v najinem domu vsevdilj vel vpliv mogoóne osebnosti Elizabete Leseur. Njeno ime na najinih ustnicah ni več tgasnilo, saj sta nama bñli sreí prevzeti njene velióine. Nekšna povsem slučajna zgoda nama je še prav posebno dokazala njeno blagoslovljeno varstvo.

"Skoraj po tistem, ko sem se bil seznanil s spisi Mmc. Leseur, so razglasili, da bodo ustanovili v Bernu krožek, ki se bo imenoval 'Elizabeta Leseur'. Gospodióni Herking, predsednici krožka, je uspelo, da je za prvo skupšóino obljubil svoje sodelovanje kot govornik óoe Leseur. V tistih óasih ni bilo ne meni, ne moji ženi nobena skrivnost več, da je duh Elizabete Leseur že kraljeval v najinem domu.

saj sva jo oba tako visoko cenila. Razumljivo tedaj, da sem prisostvoval predavanju; bilo je v zgodovinski mestni dvorani. Poslužalci so bili prav izbrani. Razumel bo vsakdo, da sem sedel v prvo vrsto. Skoraj odveó se mi zdi pripominjati, da sem po govoru prvi hitel óestitat óetu Leseur, da sem mu vroóe stiskal desnico v znamenje iskrenega občudovanja. Saj sta bili najini srci in najini duši tako ubrano prav na isti zven uglašeni."

Moja žena je umrla 16. aprila 1926. Poldrugó leto pozneje, prav na dan, ko sem odložil svojo vnanjo tugo, sem izpolnil obljubo, ki sem jo ji dal. 4. oktobra 1927 je Berta Lou z nebes gledala svojega moža, kako so mu naredili habit svetega Benedikta in kako je stopil v samostansko óelo v varstvu dveh ljubljenih duš, ki sta se pred njim odtrgali v veónost.

Hvaljen bodi Bog, ki me je imel za vrednega nakloniti mi to veliko milost na priprošnjo svojih zvestih služabnic Elizabete Leseur in Berte Lou!

Poslovenil: — NJ —

K Gallus - Petelinovi 400 letnici

Dostojno se je spomnilo Gallusove 400 letnice "Duhovno življenje" in prav tako tudi Mohorjev koledar v Celovcu. Zato ne sme nihóe pričakovati, da bom o našem klasiónem mojstru kaj novega povedal. Hoóem le omeniti, kar me spominja na tega velikega moža iz mojih dijaških let in pa doživetje iz Švice.

Ko sem bil še bogoslovec, smo se kosali z dr. Dolinarjem in še bolj z Miglióem ter nekoliko tudi s Klemenóiíem, v igranju klasiónih skladb in partitur, ki so bile zelo težke. Imeli smo na razpolago Gallusove skladbe, pisane za zборе, ali kot pravimo "a capela", v partiturah za vsak glas posebej. Zato ni bilo lahko igrati te skladbe, ki so bile pisane za 4 ali tudi več glasov v 4 órtah, katerih vsaka je imela svoj poseben kljuó. Sopranski glasovi so bili pisani v sopranskem kljuóu, alti v altovskem, tenori v tenorskem in basi v basovskem kljuóu. Toda naše prizadevanje je bilo, igrati skladbo iz partiture, kakršna je bila. Veliko je bilo truda z vajami, pa smo le dosegli nekaj uspehov in s ponosom pripovedovali drug drugemu, koliko smo zmogli. Treba je bilo bliskovito transponirati v nam znani dvolinijski sistem, to je z violinskim in basovskim kljuóem. Takrat smo to zmogli, danes ne bi več, ker je potreba mnogo vaie. Bili smo pa zelo navdušeni za našega rojaka Gallusa, da je bil tak mojster. Uprav takrat je namreó Mantuani odkril mnogo njegovih, dotlej nepoznanih skladb, katere je izdal pri Beseznuju na Dunaju, zato smo se zanj že boli ogrevali, ker so nam bile Gallusove skladbe pravo razodetje, v katerega smo se z zanosom poglobljali.

Ko sem po óudnem naključju prišel leta 1947 v švico, me je "domaó" (kjer sem bi-

val) moški pevski zbor povabil, naj bi sodeloval z njimi za festival Cecilijinih pevskih društe v Kantonu Friburg, nemški del. Rad sem se odzval povabilu, ker zbor je bil dober in je bil pravi užitek peti s takimi pevci. Nad 700 pevcev nas je bilo zbranih 25. maja 1947 na binškošni ponedeljek v lepi župniji Heitenried. Ta impozanten moški zbor je izvajal dopoldne v cerkvi latinsko mašo. Nato pa so nastopili posamezni zbori vsak zase v tekmi, katero sta nadzorovala dva priznana švicarska skladatelja: Schaeller in Schnewly. Eden izmed teh zborov je izvajal tudi eno Gallusovih skladb. Ne spominjam se več imena, ker sem prospekt izgubil; bil je eden izmed njegovih razgibanih osmeroglasnih motetov. Kako sem bil radoveden in nato ponosen na izvajanje tega zbora. Ko so nato nastopili razni govorniki, bi se bil tako rad oglašil k besedi, pa kot tujec, ki še ne obvlada dobro jezika, sem naóel razgovor privatno z "mojimi" pevci.

"Silno sem ponosen, da je ta in ta zbor (bil je iz mesta Freiburga), tako lepo izvajal Gallusovo skladbo."

"?"

"Ali veste, zakaj?" sem nadaljeval.

"?"

"Gallus je moj rojak."

Še bolj zaóudeni!

"Da, rojen Slovenec in še bolj toóno, v isti župniji kot jaz, nekako pred 400 leti in kršóen pri istem kamnu sv. štefana v Ribnici."

"Ali je to mogoóe?"

"Da, mogoóe. Na šoli ima spominsko ploščo."

“Mi smo bili prepričani, da je iz St. Gallena, torej Nemece,” so mi odgovarjali.

“Njegov priimek vas moti. Gallus je le predstavljeno ime za Petelin, kar je latinsko gallus, ali nemško Hahn, ali Handl, kar mu je prineslo naziv Handl. Tedaj je bila namreč navada, da so priimke polatinili ali tudi ponemčili.”

“Glejte, glejte, kdo bi bil kaj takega mislil! Mi smo bili vsi prepričani, da je kak Nemece ali Italijan,” so mi pojasnjevali.

“Da, eni kot drugi bi si ga radi prilastili, pa je le naš,” sem ponosno trdil. “Uprav ti priimki, Gallus in Handl, motijo. Ako pa pogledate nemški leksikon, Herderja, boste videli, da tudi on trdi, dasi Nemece, aa je bil Gallus Slovenec s pravim imenom Petelin. Tedaj so tudi rekli Kranjec mesto Slovenec, ker je bila Kranjska vojvodina sestavni del Avstrije. Toda v Avstriji so živeli razni narodi, čehi, Slovaki, Poljaki, Slovenci, Hrvati in seveda tudi Nemci. Zato nadevek Avstrijce ni ime narodnosti, ampak samo državne pripadnosti, kot n. pr.: V Jugoslaviji smo Slovenci, Hrvati in Srbi, po narodnosti, ne pa Jugoslovani. To smo le po državni pripadnosti. Saj imate isto v Švici, kjer ste Nemci, Francozi in Italijani, državno pa Švicarji.”

Posrečilo se mi je pozneje dobiti v roke Velikega Herderja: “Grosser Herder-Lexicon” Freiburg in Briesgau, izdaja leta 1931-35. Pokazal sem ga pozneje pevovodju našega zbora, s katerim sva doma še razpravljala o tem, ko sem mu pokazal črno na belem. Bil je vesel, da ve zopet nekaj več, jaz pa ponosen, da sem razširil nekoliko slavo našega velikega klasičnega mojstra.

Herder pravi v gori omenjenem leksikonu na strani 1200 v 5. zvezku (navedel bom originalno nemško besedilo):

“Handl Jakob (Gallus, eigentlich Petelin) einer der groessten Meister der katholischen Kirchenmusik, besonders auf dem Gebiete der mehrchoerigen Mottete (kuehner Chromatiker) — geb. 31. 7. 1550 in Reifnitz in Unterkrain, gest. 24. 7. 1591 in Prag. Werke: 7—8 stimmige Messen (1580), Opus musicorum (1586—1590); Neuausgabe von Beszny und Mantuani (Denkmaeler der Tonkunst in Oesterreich (mit Biographie) 6 Bde. 15-1, 20-1.24-26), Moralia (1586), Passion (1587), Harmoniae morales (1589), Saerae cantiones (1597), Motteten (1610)”

To se pravi: Handl Jakob. (Gallus, pravzaprav Petelin) eden največjih mojstrov katoliške cerkvene glasbe, zlasti na polju večborovskih motetov. — r. v Ribnici na Dolnjemskem 31. 7. 1550, umrl 24. 7. 1591 v kov. Pokora, ki sta si jo ta dva nalagala, ni Herderja izpisano vse, kar se nanaša na Slovence, in sicer na 18 polah strojepisnega papirja. Ako bi se kdo zanimal, mu lahko postrežem, da si prepíše, ker je važno, ako imamo kak dokument tudi iz ust moža druge

VEČNA LUČ

Ti, ki si Luč, me razžari!
Ogenj mi večasih pojema,
čudna tema me prevzema,
prah sem v zaklenjeni žari.

Tvoja večna luč sem, o Bog.
Plamen moj Tebe le išče,
v mraku ožarja svetišče,
hlipa pod temni obok.

Prilij mi olja v srce,
da bo gorelo le zate,
sipalo ogenj med brate,
ki merijo tuje ceste.

Pod nebom kričeča sem ptica,
v dalje jo nosi vihar;
razvneni v meni požar,
Tvoja naj bom plamenica!

Igor

narodnosti, ki gotovo nam Slovincem ni bila nikdar naklonjena.)

Bilo bi dobro informirati tudi špansko enciklopedijo, ki je zelo obširna in ki omenja tudi nekaj nas Slovence, med tem tudi Gallusa, kakor bom navedel spodaj; druge stvari o nas so pa zelo meglene in skoro nerazumljive (n. pr. o Baragu...). O Gallusu pa pravi skoro podobno kakor Herder, le da imenuje Gallusa avstrijskega skladatelja. Takole pravi:

“Gallus (Jacobus). Compositor austriaco, cuyo verdadero nombre era Jacobo Petelin. llamado también Handl. n. e. Reignitz (mesto Reifnitz) el 31 de Julio de 1550 y m. en Praga el 24 de Julio de 1591. Fué uno de los mas ilustres representantes de la antigua escuela alemana, y desempeñó los cargos de maestro de capilla del obispo de Olmutz y de cantor de la Iglesia de San Juan de Praga. Quedan de el las siguientes obras: (naševa lista dela kakor Herder). Nazadnje pa pravi: Mottetae quae prestant omnes (1610) entre los cuales es notabilísimo el motete a 4 voces, titulado “Ecce quomodo moritur justus”. Además, en el Florilegium Portense de Bodenschatz se encuentran 19 composiciones de Gallus.”

(“Enciclopedia universal ilustrada” europeo-americana: Espasa-Calpe, S. A. Bilbao de 1924, Tomo 25, pag 620—621.)

To je le mal spomin, ki naj osveži naše zanimanje za moža svetovnega slovesa.

VINKO ANTONOV

DELAVEC IN VERA

V zadnjih sto letih se je materialno stanje delavstva znatno izboljšalo. Zajemčene so mu osnovne življenjske pravice, dostojen zaslužek in možnost samoobrambe. Ni več civilizirane dežele, kjer ti problemi ne bi bili več ali manj posrečeno rešeni ali se vsaj skušajo rešiti.

Še več, v mnogih deželah so delavci prišli v "protinapad" napram delodajalcem. Sindikalne organizacije so si znale tekom let pridobiti moč, pravice in zaščito, da odločno vplivajo na razvoj gospodarskega življenja. Od njihove volje je odvisen uspeh proizvodnje in gospodarska obnova.

Kljub vsem pridobitvam pa delavec ni zadovoljen. Jasen primer so lahko rudarji v USA. Najprej dobre plače in gest urni delavnik. Če se cene na trgu dvigajo, se plače zvišajo. Delajo tri dni na teden, dobijo plačanih gest, a niso zadovoljni. Težko je dvomiti ali celo verjeti, da jim manjka materialnega blagostanja. Italija in Francija nikakor ne moreta zadovoljiti delavskih mas. Res da tam ni vse v redu, a miru in sodelovanja med glavnima proizvajalnima činiteljema ni, če se delovni pogoji in plače izboljšujejo ali ne, če dobijo delo ali so brezposelni.

Kaj torej ni v redu? Na to nam je pred dvema letoma odgovoril kanonik Cardijn, ko se je vrnil s potovanja po Južni Ameriki: da delavci vere nimajo, ne poznajo Kristusa. To, kar je ta mož povedal o Južni Ameriki, velja za ves svet.

Ni dandanes pri delavcih predvsem — so tudi izjeme — materialno pomanjkanje, temveč velika duhovna revščina. Sodobni civilizirani delavec nima več vere. Civilizacija, mehanizem in pohlep po materialnih dobrinah mu je ubil dušo.

V duhovnem pogledu je civilizirani delavec večji revež kot primitivni človek v pragozdu, do katerega še ni prišlo oznanilo svetonočnega angela niti vpliv civilizacije sedanje dobe. Ta veruje v malike, jim daruje, duhove malikov spoštuje. Moremo reči, da ima vero, in če še ni spoznal prave vere in Kristusa, ni njegova krivda. Nasprotno je civilizirani delavec bil vzgojen ali imel priliko biti vzgojen in poučen v veri, priti do virov resnice in milosti. A vse to trdovratno odklanja, sovraži vero in duhovnike, jih smatra za največje izkoriščevalce, čeprav z gospodarskim življenjem in produkcijo nimajo nobene zveze.

Delavec čuti to duhovno bedo, kar se izraža

v trajnem nezadovoljstvu. Le-to je spretno izrabil marksizem in materializem vseh vrst, ter mu vsilil vero sovražstva in v raj na zemlji. Skoraj fanatično se je oprijel tega nauka, ki napoveduje neizmerno blagostanje, a je vedno bolj nezadovoljen. Moderni maliki in bogovi zahtevajo od njega največje žrtve, odpoved že pridobljenim pravicam, ga tirajo v nesmiselne podvige, ki uničujejo njega in narodno premoženje.

Najnovejša zahteva je demokratizacija podjetja in gospodarskega življenja na splošno. Istočasno pa v mnogih primerih v delavskih sindikatih vlada največja diktatura. Klika nekaj nasilnežev, ki se je prikopala do položajev, diktira kakor hoče. Ukazuje organiziranim delavcem in neorganiziranim brez izjeme. Že pred vpostavitvijo materialističnega družabnega reda se izvaja diktatura nad proletariatom.

Kje je vzrok za vse to?

Ves delavski napredek zadnjih sto let je bil enostranski, usmerjen v materialno smer. Država je s socialnimi zakoni pomagala delavcu do stvarnih dobrin, do poklicne izobrazbe, postavila pa ob stran duhovno vzgojo in delavce iz materialne revščine pahnila v še večjo duhovno bedo.

Ako hoče sodobni svet vzgojiti delavca za mirnega in konstruktivnega člana družbe, mu mora dati vero. Vera v Kristusa mu bo napolnila vrzel, ki jo čuti, dala vse tisto, kar tako brezupno išče v materializmu — notranje zadovoljstvo. Izvrševal bo svoje dolžnosti, dobil veselje do dela, vzljubil bo dom, družino in domovino. Ustvarjal in gradil bo demokratični družabni red v gospodarskem in socialnem življenju, saj veliki španski filozof in sociolog Balmes pravi, da je demokracija hčerka katoliške Cerkve.

Torej sodobni delavec potrebuje prijateljev in apostolov, ki bi mu prinesli luč vere. Ali bomo katoličani dvajsetega stoletja izpolnili to nalogo?

KOCELJ

KRIVICE KRIŽ...

Krivice križ čedalje manj me reže in skeli.
Čim več je žuljev na rokah, tem več je v njih moči.

O, kdaj že z ustnic mi skopnel poslednji je vzdihljaj!
Na njih kot božji cvet evete mi tih, krotak smehljaj.

Kako naj bil bi Jezusov prijatelj in vojščak,
če nisem s križem na ramah ves veder in krotak?

Bogdan Budnik

MALO ZA ŠAKO MALO ZA RES

DOBRO ZA KRČMARJE, KUPČARJE IN ŠE KTERE DRUGE

Kupčijski uslužbenci niso v slovesu posebne pobožnosti po svetu; modrovati pa znajo, da se vse kadi. V Bocen na Tirolsko je prišel en tak "osmukan fant" v službo. Neko nedeljo mu je bilo v dolini vse pregorko in vse preveč pobožnikarsko. Napoti se kviško gori v bistre višave in dobrave, zato kajpada, da bi po svoji šegi v naravi Boga častil. Polasti se ga pa poslednjič silna lakota in žeja in gre v priprosto pivnico (oštarijo), da bi jo potolažil. Kdo ve, kaj da je gospodiča motilo? Komaj se je k mizi vsedel, že vidi gostnika (birta) z vinom in kruhom priti, ga mika, čez lesene svete podobe po steni in enako "pobožnikarijo" norčevati se. Tirolski birt pa, ne bodi len, kruh in vino ven nese, zopet nazaj pride, zgrabi "visokovernega" gospodiča in ga — tebi nič meni nič — ven skoz vrata sune. Fletni fant bi sicer zabavljaj, pa se mu je

zdelo, da je boljši molčati in z višnjevo južino, katero mu je birtova roka na hrbet dala, dalje iti. Pot je bila še dolga, lakota velika in nerganje vse zastonj. Gre tedaj dalje do druge hiše. Tu gre vse bolj ponižen, kakor pa poprej pri "Pakbirtu". Rad bi imel kaj za jesti, ako se dobi za denar in lepo besedo. Ravno so se k večerji pripravljali v kmetski hiši. Preden pa začno, vsa družina pred podobo Križanega poklekne in moli roženvenc in litanije in potem jedo v Božjem imenu. Kmet reče "mladeniču" noter. Tukajle poklekni in moli z nami, potem boš tudi z nami jedel," mu kmet kratko in malo zapove. Zakaj od polizanih besed in mehkih pozdravčkov ne razume Tirolec ne A ne B. Kaj je tedaj "razsvitljenemu" vitezu storiti, da bi z njimi jedel? Brez izgovora poklekne, moli z družino, kakor ve in zna, večerja z njimi ter odrine proti domu. Prav ponižno se je neki obnašal.

KOLIKO JE "BOG LONAJ" VREDEN

Živel je v Belemgradu dobrotljiv in usmiljen grajšček, pri katerem so sirote, reveži in ubogi potrebno pomoč dobili. Neki dan pride k njemu vojak, v vojski ranjen, s prestreljenimi nogami po bergljah, kliče, prosi daru s pristavkom: "Bog vam lonaj, ako ga boste dali, in meni hromemu revežu pomagali." Velik, lep in dober dar prileti v naročje reveža iz grajškega okna; in iz ust hvaležnega vojaka zadoni proti oknu: "Sto in sto tisočkrat Bog lonaj za nepričakovani dar!" Grajšček od tolike hvaležnosti ginjen hiti iz grada in objame hromega vojaka, rekoč: "Bodi mi dalje moj dragi brat, pojdi z menoj v grad, od moje mize boš pil in jedel, ne boš se po bergljah od hiše do hiše pomikal in kruha prosil." Tako je bil siromak dobro preskrbljen. Sin pa ni bil tako usmiljen kakor oče, torej siromaka večkrat pisano gleda, ter misli: Čemu ta berač tukaj zastonj dobro je in pije? Torej ga, ko se nekadaj oče na daljno potovanje poda, odslavi in iz grada na cesto pahne, da mora zopet beračiti.

Ko oče domu pride in zve, kaj da je sin storil, ga k sebi pokliče, posvari in pokrega ter mu zažuga rekoč: Ne bo tvoja grajščina, ne bodeš meni za sina, dokler ne zveš, koliko je Bog lonaj vreden.

Sin se vzdigne in potuje, prehodi mesta in gradi, trge in vasi, povsod povpraševaje:

Koliko je Bog lonaj vreden? Ali vsak je tega neveden.

Poda se v župnišča in samostane ter povprašuje duhovnike in redovnike: Koliko je Bog lonaj vreden? Pa kakor redovnik, tako tudi duhovnik je tega neveden.

Gre v visoke šole in v vseučilišča, povprašuje učene može in modre glave: Koliko je Bog lonaj vreden? Ali nihče mu povedati ne ve. Že obupuje in žaluje, ker ne more zvedeti, koliko je Bog lonaj vreden; kar čuje od nekega puščavnika v daljnih krajih, kateri je tako sveto živel, da mu je angel božji vsaki dan potrebnega živeža donašal; gre ga iskat, misleč: Tam bom gotovo zvedel, koliko je Bog lonaj vreden. Pride do njega ter ga ponižno sprosi rekoč: Povej mi, sveti mož božji! Koliko je Bog lonaj vreden? Ne vem, odgovori puščavnik, malo počakaj, saj kmalo pride angel iz nebes k meni z vsakdanjim živežom; njega bom povprašal po tej reči. Angel stopi iz vi-

sokih nebes; urno ga puščavnik vpraša: Povej, ljubi moj angel, koliko je Bog lonaj vreden? — Tega tudi jaz ne vem, odgovori; ko grem nazaj v nebesa, hočem za to reč povprašati Očeta nebeškega, in jutri vama prinesem resničen odgovor. Drugi dan z veseljem pride angel božji rekoč: Bog Oče pravi: "En sam Bog lonaj je več vreden, kakor stolp čistega zlata tako dolg in visok, da od zemlje do neba seže, in nazaj od neba do zemlje." Tedaj hiti grajski sin proti očetovi grajščini, hromelega vojaka objame na cesti, ga pelje v Belgrad ter mu je ljubi brat.

Tedaj, Slovenci, Slovenke! Zapustite novi "zahvalim" (pa še rajši zagrabim) ter se zopet poprimite in zvesto držite starega krščanskega: "Bog lonaj!"

(Po "ZGODNJI DANICI" L. Debeljak)

Op. uredništva: Danes uporabljamo izraz "Bog lonaj!" nekoliko popravljeno: "Bog plačaj!" ali še boljše: "Bog povrni!"

PO KATOLIŠKEM SVETU

SUMMI MAERORIS (Z NAJVEČJO OTOŽNOSTJO)

To je naslov poslanice, ki jo je sv. oče 19. julija poslal v svet, da bi ga pripeljala k miru. Gotovo je treba z vsemi močmi delati, da se dvigne socialna ravan ljudstev, a to se ne sme zgoditi s silo in gčuvanjem, temveč s pravičnimi postavami. Odstraniti se morajo nasprotstva med narodi in priznati prava načela, na katerih naj stoji mir. Grenke izkušnje za inje vojske naj pripomorejo k temu, da se vsi naporj strnejo, da preprečijo nov požar, ki bi uničil vse ali vsaj večino tega, kar je človeštvo ustvarilo. Papež poziva škofje, naj z verniki molijo za složnost v svetu in naj z zadostilnimi dejanji potolažijo božjo jezo. Škofje naj spominijo ljudi, da more le spoštovanje božjih zakonov privedi do pravičnega in trajnega miru. Zato rušijo mir tisti, ki "nasilno kršijo svete pravice katoliške Cerkve, ki prepovedujejo njenim služabnikom pristo izvrševanje bogoslužja s tem, da jih obsojajo v pregnanstvo ali v ječo; ki zapirajo ali uničujejo šole, v katerih vlada krščanski duh, ki pehajo z zmotami, klevetami in hudobijami vseh mogočih vrst ljudi, zlasti mladino iz kreposti in nedolžnosti v greh in pokvarjenost." Nasproti obdolžitvam, da hoče Cerkev vojno, izjavlja papež, da "si ni nikoli nehala prizadevati za pravi mir" in dodaja: "ne z orožjem, temveč z resnico hoče Cerkev osvojiti narode in jih vzgojiti v čednostih in poštenju v družabnem življenju." Na koncu prosi sv. oče Boga, naj usliši njegove molitve in molitve vernikov tako, da se

bodo s pomočjo božje milosti in s krščanskimi krepostmi obnovile nravi in se uredili odnošaji med narodi. Le tako bodo mogli vsi narodj, ko bodo postavljeni jezovi slepi strási po gospodovanju nad drugimi uživati tako potrebno svobodo, ki jo mora biti deležna sv. Cerkev in vsi njeni otroci — v skladu z božjim in človeškimi pravom".

Okrožnico sv. očeta so škofje po dolžnosti dali objaviti po vseh cerkvah, poskrbeli za razlago, organizirali skupne molitve in dodali navodila, ki so za njihove škofljane najbolj potrebna.

Besedilo pastirskega pisma kardinala Coppella je prineslo "Oznanilo" 6. avgusta. Tu naj sledi izvleček iz pisma kardinala Caggiana, rosarijskega škofa:

Proti stvarni nevarnosti nove svetovne vojne moremo in moramo moliti, proseč Očeta, naj razprši nevihto in "razveje ljudstva, ki hočejo vojno" (psalm 72, 31). Molitvam pridružujmo notranje in zunanje žrtve. Tako si Boga z njegovo vsemogočnostjo in neskončnim usmiljenjem napravimo za pomočnika. Na naši strani je potrebna je zaupna in neomahljiva vera v Očeta, ki nam da vsega, kar pravično in sveto prosimo. Ne pozabimo, da ni noben greh, pa bodisi še tako skrit, brez posledic za družbo; spodkopuje mir in blaginjo. Ne poslabšajmo položaja z grehi, nepravičnostjo in versko brezbriznostjo! Združimo se v delu za načela, ki so podlaga miru in jih je sveti oče ponovno navedel. Ne naseda jmo pa zahrbtnemu in premišljenemu rovarjenju, ki hoče posejati

zmedo in se pri tem poslužuje najbolj svetih pojmov, kot so mir, pravičnost, demokracija, blaginja človeštva. Poslužuje se jih in jih obrača tako, da prikaže napad kot nekaj častnega, da kot napor za vzpostavitev pravičnosti v svetu, žrtve napada pa kot sovražnike miru in celo kot napadalce. A "po sadovih jih boste spoznali!" "Niso ljubitelji miru tisti, ki množe sovražstvo in širijo uničevanje, ki zapirajo škofove, duhovnike, redovnike in vernike, jih zlobno obsojajo ali jim odvzamejo dugevine moči, obsojajo z njimi koncentracijska taborišča in taborišča za prisilno delo ali jih sploh umore. Niso ljubitelji svobode tisti, ki jo divjaško uničijo vsem, ki ne mislijo tako kot oni, in uničijo vsem, ki ne mislijo tako kot oni, in držijo krščanske narode s silo pod jarmom in držijo s stenami ločene od mednarodne skupnosti... Niso demokratje tisti, ki so vsilili ljudstvu jarem in ga tišče z železnimi rokami." Sicer pa ne pravica ne pravo ne demokracija ne mir ne morejo biti nekaj resničnega niti ne stalne učinkovite človečanske vrednote, kadar se zanikuje bivanje Stvarnika in najvišjega Urejevalca. Tudi tisti politiki, ki so v Argentiniji hoteli izbrisati božje ime iz ustavnih listin ali ki danes nočejo prisegati na božje ime, sodelujejo z brezbožci pri uničevanju domovine in človeštva. Naše spoštovanje svobode zahteva, da se po šolah prepove pouk komunističnih doktrin proti volji večine družin. Hitreje kot smo mislili je prišlo do tega, da se moramo vsi odločiti tudi v dejanju za enega od obeh taborov, ki je od izida njune borbe odvisna usoda človeštva.

Tudi sanluški škof Di Pasquo razkrinkava v svojem pastirskem listu komunistično propagando "za mir" in poziva katoličane, naj bodo ustvarjalci resničnega miru. "Najprej miru v lastni vesti, ki je sad posvečujoče milosti. Kajti temelj vsakega miru je mir človeka z Bogom. Vsak greh je napad na božje pravo, torej vojno stanje z Bogom. Ni mogoča misel na pomirjenje med narodi, če ljudje prej ne vzpostavijo svojega miru z Bogom. Kot logična posledica pravice med Bogom in ljudmi bo nastal socialni mir, ki je urejeno in miroljubno sožitje med posamezniki, družbenimi razredi in narodi."

IZOBĚNJE KVARITELJEV MLADINE

Kongregacija Svetega oficija je izdala naslednje opozorilo:

"Kot je vsem dobro znano, so se po spodbudi in pod vodstvom komunističnih partij ustanovila društva za namenoma, da mladino obeh spolov uče stvari in navajajo k dejanjem, ki so prežeta z materializmom ter nasprotna krščanski veri in pravosti.

Naj vedo verniki, da zapadejo društva take vrste, pokrita s kakršnim koli imenom, sankcijam, kot jih navaja odlok Svetega oficija, izdan 1. julija 1949. (Ta odlok izobčeje tiste, ki izpovedujejo in širijo komunistične nauke). Sledi torej:

1. Starši ali njih namestniki, ki proti predpisu kánona 1372, drugi odstavek Zbornika kanoničnega prava in zgoraj navedenega od-

loka Svetega oficija vpišejo otroke v omenjena društva, da jih tam poučujejo, ne morejo biti pripuščeni k sprejemu svetih zakramentov.

2. Kateri poučujejo mladino na način, ki je nasproten krščanski veri in pravosti, zapadejo izobčenju, pridržanemu Sveti stolici.

3. Končno ne morejo biti pripuščeni k zakramentom mladeniči in dekleta, dokler so člani društev te vrste."

Nov ukrep, ki se ga je Sveta stolica poslužila v obrambo duš in proti pogublajočemu delovanju komunizma, posebno proti načrtnemu in organiziranemu kvarjenju mladine. Po vsem svetu so zasejana društva, klubi, počitniške kolonije itd., kjer navajajo mlade ljudi k smenjenju vere in duhovnikov, katoliških naukov in morale. "Il Quotidiano" je pred kratkim poročal, kako so na nekem takem poletnem taborjenju v Italiji vabil mladeniče in dekleta, naj sklenejo "simboličen zakon".

13.000 KATOLIŠKIH DUHOVNIKOV

je bilo pobitih ali zaprtih v 5 letih rdeče vlade po katoliških državah. Tako je dne 27. julija javila vatikanska radijska postaja. V Ukrajini so pobili 3.600 duhovnikov in razružili 1.000 cerkva, na Poljskem so deportirali 1.000 duhovnikov, enako v baltskih državah (likvidiranih in zaprtih), na Češkem so obsedili 300; po drugih državah je število duhovniških žrtev takole: Bolgarija 120, Rumunija 700, Madžarska 538. Prvači pa Jugoslavija: 1.954 svečnikov ubitih, zaprtih ali deportiranih, 400 jih je moralo iz domovine in 715, med njimi več škofov, ne more vršiti svoje službe. — Govornik je omenil: "V času, ko agentje komunizma po vsem svetu delajo velikansko vpitje za mir, je zanimivo objaviti nekaj števil, ki pričajo o tem, kar se dogaja za železno zaveso."

Preganjanje na Češkem se nadaljuje. Nov primer za to, kaj vse se more zgoditi v državah, ki jim verska svoboda, naravno pravo in pravice pomenijo nič, je odredba češke vlade, da se ukinjajo vsa katoliška semenišča. Odslej bo vlada ukrepala, kako naj se bogoslovci pripravljajo na duhovski stan. Že je določila, da se ustanovi vladna ustanova za teološko izobrazbo.

Človeštvo se je tako privadilo nasilstev držav in grozodejstva rdečega totalitarizma so tako vsekdanja, da se je ob tej novici malokdo zganil. Storiimo, kar moremo za duhovščino in vernike na Češkem: vključimo jih v molitve in darovanje vsakega dne.

Razen te plati, ki je izraz komunistične mržnje do Boga in Cerkve, pa ima to novo rdeče junaštvo še drugo plat — kot zmeraj — in to je izraz nemoči, strahu, omejenosti in znamenje poraza. Ali si morete predstavljati večjo polomijo kot to, da režim, ki izpoveduje najbolj materialističen in brezbožen nazor, ustanavlja semenišča, "posvečuje" duhovnike in organizira versko življenje?

21. KONGRES PAX ROMANAE

Obe veji, Mednarodna zveza katoliških dijakov in Mednarodna zveza katoliških razumnikov sta pripravili letošnji kongres v Amsterdamu (19. do 26. avgusta). Glavni téma zborovanja je bil: intelektualno sodelovanje pri odrešilnem delu. Predavanja so se vrstila takole:

Uvodno predavanje: Ob skrivnosti odrešenja.

Ostala so se delila v 2 skupini:

I. Verska stran:

1. Spoznavanje Kristusa. 2. Živeti Kristusu.
3. Delo za Kristusovo kraljevanje

II. Intelektualna stran:

1. **Katoliški izobraženec in moderna znanstvena kultura.** — Razgovor je razčistil posebno tale vpražanja: Vpliv pozitivizma v prirodnih znanostih. Filozofski in nravni problemi, ki so nastali po odkritjih atomske sile. Naravna bogastva in preobljudenost. Krščanska vest pred novimi pridobitvami medicine. Kriza pojmovanja dolžnosti. Krščansko gledanje na zgodovino.

2. **Poklic in odgovornost katoliškega izobraženca v izvrševanju službe.** — Razgovor je obdelaval tale poglavja: Pravnik in nepravilne postave. Socialna odgovornost inženirja. Arhitekt in moderni urbanizem. Psihoterapija in krščanska morala. Vzgojitelj in razvoj gojenčeve osebnosti. Podjetnik in družinsko življenje delavca. Umetnik — orodje milosti. Apostolat izobraženca med vrstniki.

3. **Katoliški izobraženec in politika.** — Razgovor posebej o tehle vpražanjih: Pravice človeške osebnosti proti državi. Država in vmesne naravne skupnosti. Neodvisnost države in mednarodne skupnosti. Krščanski patriotizem in poganski nacionalizem. Odgovornost katoliškega izobraženca v organiziranem mednarodnem življenju. Krščanska vest v izvrševanju javnih funkcij.

4. **Katoliški izobraženec in gospodarski ter družbeni red.** Skupine razgovorov: Gospodarsko ogrodje in krščanski humanizem. Stanovska organizacija in vmešavanje države. Nar. gospodarstvo in mednarodna vzajemnost. Komunizem, nauk napačnega odrešenja.

5. **Katoliški izobraženec in kulturno življenje.** Razgovori po tehle skupinah: Laicizem in krščanska kultura. Moderna tehnika in krščanska kultura. Medsebojno vplivanje civilizacij. Človeške lastnosti v moderni književnosti.

Na koncu je poseben govor posnel glavne ugotovitve zborovanja. Udeleženci so s posebnim vlakom odpotovali v Rim na romanje. —

JOC — ČETRTI STOLETJA

Septembra bodo v Bruslju slavnosti ob petindvajsetletnici Katoliške delavske mladine (Jeunesse Ouvrière Catholique), organizacije, ki jo je po smernicah Pija XI. o Katoliški akciji ustanovil kanonik Cardijn. Kljub velikim

težavam s prevozom so se prijaviли zastopniki 43 držav. 3. septembra bo slovesna služba božja, popoldne pa bo 2400 članov-igralcev pokazalo dosedanjo zgodovino JOC-a. Prisostvovalo bo 10.000 belgijskih članov-borcev. Naslednje dni bo mednarodno zborovanje, na katerega pride 380 delegatov, študiralo položaj delavske mladine in izdelalo nove načrte za novo delo.

TEDEN DUHOVSKEGA POKLICJA

je priredila argentinska Katoliška akcija. V deželi, kjer pride en duhovnik na 10.000 duš in kjer materializem tudi po družinah s še živo katoliško tradicijo redno duši božje pozive k časti duhovskega stanu, so bile prireditve tega tedna silno potrebne in so brez dvoma izprosile blagoslova. Organizacija se je držala župnijskih okrajev. Povsod so se vrstila predavanja in verske prireditve. Zaključnemu skupnemu zborovanju je predsedoval sam kardinal Copello.

V. ARGENTINSKI EVHARISTIČNI KONGRES konec oktobra v Rosariu

Kot važno sredstvo za obveščanje so se začele radijske oddaje po LT 3. Prvi govor je imel predsednik stalnega odbora za evharistične kongrese kardinal dr. Anton Caggiano. Namen kongresov je, "da se duše pripravijo za stik z Jezusom Kristusom, našim božjim Odrešenikom v skrivnosti evharistije, središča krščanskega nadnaravnega življenja." Treba je prenoviti duha vere, upanja in ljubezni, da vsi najgloblje spoznamo odrešenje in krščanski način življenja; to je z drugimi besedami, da spoznamo našega Gospoda kot vir milosti v zakramentih, posebno v oltarnem zakramentu. Kardinal je končal: "Kvišku sreča! Ni časa za samo govorjenje, še manj časa za cepljenje sil! Združimo se pred Jezusom Kristusom in se pripravimo, da utrdimo mir v edinosti z Bogom."

NOVA KATOLIŠKA KULTURNA REVILJA V USA — IN ŠE KAJ

Skupina profesorjev katoliške univerze v Fordhamu in nekaj drugih izobraženecv začne septembra izdajati revijo "Anno Domini" s članki iz umetnosti in književnosti. Upati je, da bo revija postala središče katoliškega literarnega gibanja v USA.

V Rimu je umrl šestinsedemdesetletni kardinal Luigi Lavitrano, prefekt kongregacije redovnikov in palermški nadškof od 1928 do 1948. Pol stoletja je opravljal važne naloge. Za kardinala ga je imenoval 16. decembra 1929 Pij XI.

10. avgusta je preminul v Veronj v starosti 75 let monsenjor Jožef Zamboni, profesor zgodovine filozofije na katoliški univerzi v Milanu, predavatelj na padovanski univerzi in ravnatelj kapiteljske knjižnice v Veroni. Napisal je mnogo knjig in je veljal za ustanovitelja gnostološke šole v moderni filozofiji.

MED ROJAKI V SVOBODI

Petdesetletnica Slovenskega Katoliškega Akademskoga starežinstva (SKAS). V nedeljo 13. avgusta so se v Argentini živeči člani najvišje organizacije slovenskih katoliških inteligentov zbrali pri gólskih sestrah na Patermalu k študijskemu dnevu, da tako prósłave petdesetletnico njenega obstoja. Najprej so imeli sv. mašo, ki jo je za žive in mrtve člane SKAS opravil sedanjí duhovní vodja prof. A. Orehar. Po sv. maši sta bila dopoldne referata g. ravn. Bogomila Remca (Nekaj o zgodovini SKAS) ter univ. prof. dr. Odarja (Slovenski

katolíčani in znanost). Po skupnem kosilu sta bila popoldne referata dr. Eiletza Leopolda (Križa sodobne kulture) in dr. Komarja (Pogled v bodočnost). — Predsednik SKAS, ravnatelj Prijatelj, je že takoj v začetku predlagal pozdravna pisma pokrovitelju dr. Gregoriju Rožmanu, ministru dr. Kreku, Em. kardinalu Copello ter apostolskemu nunciju v Argentini msgr. Pietta. Kaj bi morali narediti slovenski katolíčani za znanost, to je bila glavna misel vsega dneva. — Minister dr. Krek je na prireditvi zbranim poslal tole pismo:

PISMO MIN. DR. KREKA ZA 50 LETNICO SKAS

“Ob petdesetletnici Slovenskega Katoliškega Starežinstva se z vsem srcem pridružujem vsem, ki bodo pri prósłavi sodelovali in ji prisostvovali.

Petdeset let obstoja in delovanja Slovenskega Katoliškega Starežinstva pomeni bistven del kulturnega, socialnega in političnega napredka slovenskega naroda v teh petih desetletjih.

Slovenski katolíški izobraženci, združeni v enotni organizaciji, so mogli v njej stalno spremljati narodovo življenje in ga bogatiti z iniciativami in svojim požrtvovalnim sodelovanjem. V svojem društvu so slovenski katolíški starešine združeno in enotno izvrševali sklepe slovenskih katolíških shodov in istočasno z drugimi organizacijami slovenske katolíške skupnosti pripravljali građivo za te najmarkantnejše in najpomembnejše manifestacije katolíške obnove med Slovenci.

Ker smo imeli skupno organizacijo, je bilo naše delo po celi domovini smotreno enotno, kar je pri malem narodu posebno važno in potrebno.

V sedanjí mučeniški dobi katolíške Cerkve v Srednji Evropi in našega naroda, smo slovenski katolíški starešine dolžni biti kakor misijonarji. Misijonarjev ne zlomi in ne užene nobeno nasprotovanje. Zmagajo vsako oviro. Naše “misijonski” polje je slovenska narodna skupnost, kolikor nam je dosegljiva, in

ves svet okoli nas, ki mora čim več zvedeti o slovenskem katolíškem človeku in njegovem prizadevanju.

Obenem zbirajmo in pripravljajmo građivo za nov vseslovenski katolíški shod v domovini, za delo na njeni duhovni obnovi.

Organizacija, ki ima namen braniti večna, neizpremenljiva načela življenja in ki hoče v vseh izpremembah zunanosti iskati in svetovati najprimernejšo uporabo teh načel v danih razmerah, organizacija, ki hoče naravnati življenje samo vedno nazaj k poti, ki jo nakazuje Božja Resnica, je večno mlada, vedno aktualna, vedno potrebna.

Táko je Slovensko Katolíško Akademsko Starežinstvo: vedno mlado, vedno novo, vedno slovenski katolíški skupnosti nujno potrebno.

Zahvalimo Boga, da nam je to organizacijo ohranil tudi v pregnanstvu in da ji daje moči za nov napredek v razmerah, ki bi jih sicer označili kot “nemogoče”. Sprejmimo to dejstvo kot znamenje volje Božje, da bedi Slovensko Katolíško Starežinstvo tudi v bodočnosti snovatelj in činitelj katolíškega in narodnega življenja. Potrdimo ob petdesetletnici, da sprejemamo to dolžnost v vrtu Gospodovem na Slovenskem.

Vsi tovariši in prijatelji starešine ter vsi Vaši gostje, sprejmite tudi moje najprisrčnejše pozdrave!

Vaš

Miha Krek.”

ARGENTINA

Romanje “Družabne pravde” v Pilar. Marijo Vnebovzeto imajo člani socialne organizacije “Družabna pravda” za svojo začetnico, zato že

od nekdanj romajo na njen praznik v kako njeno svetišče zahvalit se ji za vso pomoč in varstvo. Tudi letos so to naredili. Ker zaradi tukajšnjih razvad glede praznovanja praznikov

Starodavna cerkev Matere božje Pilarske

niso bili vsi za praznik Vnebovzvetja prosti, so slovesnost naredili v nedeljo 13. avgusta, in poromali v svetišče Matere božje v Pilaru, 50 km od Capitala. Dopoldne so imeli ob pol 11 sv. mašo s pridigo, ki jo je opravil duhovodja organizacije g. L. Lenček CM. Pel je pri maši pevski zbor iz Ramos Mejia. Po opoldanskem odmoru, ki je povezal člane med seboj, so imeli še popoldansko pobožnost s petimi litanijami in se veselili vrnili domov na delo v zavesti posebnega varstva Marijinega. (Spodaj slika udeležencev.)

Smrt dveh Slovencev v Argentini nas je spomnila, da res ne vemo ne ure ne dneva. Umrli je g. **Ivan Smole**, skoro 80 let stari železniški uslužbenec, ki je bil doma iz Dravelj pri Št. Vidu nad Ljubljano. Mlad se je izučil v Vižmarjih mizarstva, nato pa je šel k železnici in veliko let bil nadzornik proge, kar ga je stalo mnogo zdravja, zlasti tudi živcev ob različnih nezgodah. Živel je srečno v sredi svoje družine z ženo, 3 hčerkami in dvema sinovoma, ko je tudi on s toliko drugimi leta

1945 moral oditi v begunstvo, že bolehen. V Avstriji je živel v Judenburgu in Trofaiachu, dokler 1. 1948 ni prišel v Argentino, kjer so se naselili v San Antonio de Padua. Zaradi let ni mogel več opravljati nobenega dela, pa ga je zato toliko bolj zajemalo domotožje, ki je bilo neugasno, dokler mu ni smrt poskrbela miru. Pokopali smo ga na pokopališču Recoleta v Buenos Airesu. Pogreba se je udeležilo lepo število poznancev od doma, iz taborišča in od tukaj. Pogrebne obrede je ob asistenci p. Cirila Petelina opravil g. Orehar. Vsej družini naše iskreno sožalje, očetu pa večni mir in pokoj. — Kmalu za starčkom je segla smrt po cvetu življenja: V petek 11. 8. se je ponesrečil g. **Anton Erjavec**, 24 let star fant, doma iz Grosupljega. Komaj si je s svojim prijateljem zgradil dom, ki ga je prav dokončal, je omenjeni dan z motornim kolesom vozil čez železniško progo v Moronu, da bi šel izplačat delavce družbe, pri kateri je delal. Nesrečno je zadel ob tovorni avtomobil, ki mu je zlomil roko in odril do kosti roko in nogo ter zadel močan udarec na tilnik, da je obležal na mestu mrtev. Pripeljali so ga čez čas v njegovo lastno hišico, ki si jo je zgradil na Barrio San Nicolas v San Justo. Pretresla je smrt njegove mlade prijateljke, ki so ga poznali od doma, od domobrancev, med katerimi se je ves čas boril v letih naše revolucije in ki je z njimi živel v taboriščih Servigliano in Senigallia, odkoder je prišel v Argentino. Tukaj je nekaj časa delal na Barrio Evita, nato pa skupaj z nekaterimi drugimi pri gradbeni družbi. Varčen je bil, zato si je kmalu prihranil za hišo, v kateri se je mislil naseliti, pa mu je smrt prekržala načrt življenja in tako pokazala nam vsem, da izbira tudi mlade in da mora biti res prva skrb vsakega izmed nas skrb za dušo. Nešteto je v teh razmerah prilike za nesreče, zlasti prometne. A največja nesreča bi bila ta, če bi kdo povsem nepriljubljen stopil pred Boga. — Ker je bila ura pogreba nastavljena za 9. uro v nedeljo dopoldne, ko so bili vsi slovenski duhovniki vezani na redne nedeljske maše, je slov. dušni pastir iz Ramos Mejia g. Kalan že v soboto zvečer opravil pogrebne molitve nad truplom v hiši, v nedeljo popoldne pa še na pokopališču. Za nedeljo zjutraj se je zbralo veliko slovenskih pogrebcev, zlasti fantov domobrancev, ki so ga spremili k zadnjemu počitku na pokopališču v San Justo. V slovo mu je spregovoril ob grobu g. Ludovik Hren. Naj počiva v miru duša tega mladega slovenskega fanta in naj prosi za svoje prijatelje sreče na tem svetu, posebno pa zveličanja za drugi svet!

Tretji Slovenec se je pridružil in odšel med angelčke, namreč **stnček Skokove družine** iz Ciudadela. Prehladil se je, in tako ga je zgradilo, da ni preživel. Družini sožalje!

Oblečnico slovenske službe božje na Belgrano pri salezijancih, za nas žegnansko nedeljo, smo praznovali 20. avgusta s peto sv. mašo, med katero smo naredili nabirko in jo poklonili g. ravnatelju zavoda v znak hvaležnosti za naklonjenost in pomoč.

Velik smisel za dobrodelnost so pokazali Slovenci za letošnjo Vincencijevo nedeljo. Pri službah božjih v Ramos Mejia se je nabralo 100 \$, na Belgrano 639 \$, v floridski soseski so po nabiralcu še posebej darovali 300 \$, dekleta so organizirala posebno zbirko za gđc. Lozejevo, ki leži v bolnišnici za jetične v Cordobi (199 pesov). Prav je, da od tistega, kar sicer nimamo odveč, radi damo bolj potrebnim, ki si ne morejo sami poskrbeti. Dajmo iz hvaležnosti in zavesti, da so tudi drugi dajali za nas, ko v preteklih letih nismo sami nič imeli. Važno je to za vzgojo v pravi krščanski ljubezni, ko ne gre niti za to, koliko daš, ampak sploh da ne pozabiš na potrebnejše. Starši naj učijo že otroke dajati vbogajme!

V Mendocsi slovenska skupina živahno deluje, odkar so spet dobili svojega dušnega pastirja g. Malenška, ki je z vso gorečnostjo zgrabil za delo in tudi vztraja. Slovenci ga radi imajo in poslušajo. Dobro se je pogovoril s krajevnim škofom, da je potrdil slovensko službo božjo, ko je še prav posebej pohvalil slovensko petje in odobril, naj ostane sv. maša ob nedeljah s slovenskim petjem. Vsak prvi petek imajo v župni cerkvi sv. Nikolaja, kjer je g. Malenšek kaplan, posebno sv. mašo za Slovence s skupnim sv. obhajilom. Veliko jih pride! Tudi za otroke imajo urejen pouk verouka v isti cerkvi vsako sredo dopoldne in popoldne. Ustanovili so tudi fantovski odsek, ki bo pomagal ohranjati naše fante. Gospodarske razmere jim delajo nekoliko skrbi, pa upajo, da bo tudi to šlo brez večjih nesreč mimo. Posebej so se odrezali za misijonski srečolov, kateremu so poslali res lepa darila.

V Cordobi pase slovenske duše kapucin p. Jakob Vučina, ki je prišel iz Avstrije, pa so ga predstojniki kakor nalašč poslali v Cordobo, kjer so Slovenci tako potrebovali duhovnika, ki bi imel priliko in čas kaj več storiti za Slovence, ko sta oba druga gospoda tako za Slovence z delom pri španskih ustanovah. Kapucinski patri so bili zares zelo naklonjeni, ker so dali p. Jakobu toliko prostega, da se bo posvetil delu za rojake. Dovolili so zbiranje v svoji župni cerkvi presv. Srca Jezusovega, ko imajo priliko za sv. spoved pri Slovincu, in tudi za redno mesečno nedeljsko sv. mašo. Takrat imajo pridigo in med sv. mašo lepo prepeva slovenski zbor, ki ga tako požrtvovalno vodi učitelj g. Grdin. Da bo delo bolj urejeno, so si ustanovili "Delovni odbor", ki naj bi skrbel za verski kulturni napredek slovenskih naseljencev, duhovni vodja mu je p. Jakob.

ZDRUŽENE DRŽAVE SEVERNE AMERIKE

Baragova proslava v St. Ignace, Michigan. Komaj je minila Slapšakova srebrna maša, že so gostje odšli, da se udeležijo Baragove proslave v St. Ignace, kjer je svetniški škof župnikoval. Najprej z avtomobilom (vozil je rev. Vital Vodušek) nato pa z lažjo. 3. julija so dospeli škof dr. Rožman, msgr. Oman in drugi

Glavni oltar v Pilarju med litanijami
(Slike iz Pilarja je posnel Foto L. Erjavec)

v zaželjeni kraj. Drugi dan je bila pontifikalna maša na prostem pri uršulinkah. Zbralo se je precej duhovnikov iz marquetteške škofije, kjer je bil Baraga škof. Mašo je daroval ondodni škof msgr. Noa, pridigal msgr. John Holland, katerega stari oče je bil nekoč še Baragov faran. Povedal je mnogo zgodovinskih dogodov iz Baragovega življenja, ki so mu jih povedali njegovi prastarši. Rekel je, da so vsi ljudje, ki so gledali Baragovo življenje, bili prepričani, da je svetnik. Po kosilu je bila letna seja Baragove zveze, pri kateri je škof msgr. Noa povedal, da je bil pred kratkim v Rimu, kjer je dosegel, da so začeli prve korake za Baragovo beatifikacijo. Izvoljen je bil spet odbor, kateremu je msgr. Noa častni predsednik, msgr. Zryd predsednik, tajnik rev. p. Ciril Širca OFM, blagajnik msgr. Oman.

Zlato mašo svetnika č. g. Mrkuna Antona, župnika iz Dobropolj na Dolenjskem in znanega javnega delavca, so obhajali 16. julija v Barbetonu v župniji Rev. Matija Jagra, njegovega sorodnika. Zbralo se je veliko duhovnikov in prišel je tudi sam škof dr. Rožman, ki je zlatomašniku pridigal in se zahvalil Bogu za to, da moremo vsaj zunaj pripraviti to slovesnost, katere doma ne moremo. Na kosilu popoldne so govorili rev. Jager, ki se je vsem zahvalil, da so pomagali pripraviti to slovesnost, govoril je še kanonik ljublj. stolnega kapitlja dr. Kraljič, ki je v imenu Izancev pozdravil rojaka, zlatomašnika. Nazadnje se je pa vsem skupaj zahvalil slavljence in je rekel, naj čast, ki so jo njemu izkazovali, v navišji meri velja Bogu, ki ga je za duhovnika poklical.

Srebrno mašo rev. Slapšaka so praznovali 2. julija z vso slovesnostjo pri sv. Lovrencu. Praznik je povzdignilo to, da mu je govoril škof dr. Gregorij Rožman in da so z njim vred bili v cerkvi še štirje drugi srebrnomašniki in sicer rev. Jeraša, rev. Godina, rev. Kapus, rev. Kristanc. V cerkvi so bili navzoči še monsignorji Ponikvar, Oman in Škerbec, kanonik dr. Kraljič ter frančiškanski komisar p. Urankar. Vse slovesnosti se je udeležil tudi guverner države Ohio g. Frank Lausche.

Dva novi maši v USA. Na praznik sv. Petra in Pavla 29. junija je v cerkvi Marije Pomagaj v Lemontu posvečil škof dr. Gregorij Rožman dva slovenska frančiškana v duhovnika.

Prvi je p. **Inocene Ferjan**. Rojen je bil na štajerskem, kasneje pa so se starši preselili k sv. Petru v Ljubljano. Družina je bila velika. Zlatko, letošnji novomašnik, je zelo rad ministriral pri frančiškanih in kasneje k njim že kot nižješolec vstopil najprej kot gojenec Serafinskega kolegija, nato pa tudi kot novinec že med italijansko okupacijo. V Novem mestu je večkrat doživel nemško bombardiranje, a je vsemu srečno ušel. L. 1945 pa je moral v begunstvo z mnogimi drugimi. Gimnazijo je končal v Tirolah, tam nadaljeval bogoslovje in kasneje še na mednarodni frančiškanski univerzi v Rimu, dokler ni lansko leto odšel v USA. Novo mašo je imel 2. julija v cerkvi sv. Cirila in Metoda v New Yorku. Najprej je bil sprejem in pozdrav novomašniku v župnišču, kjer so mu dali tudi novomašni križ, nato pa so ga slovesno spremili v cerkev, ki je bila čudovito lepo pripravljena. Novomašni govor je imel p. Alojzij Medic, slovenski misijonar v USA. Hudo je bilo za novomašnika, ko ni mogel pozdraviti svojih domačih, pa je zanje bolj molil. Saj ima toliko dobrotnikov v USA, ki mu vsaj malo domače nadomestijo.

Drugi novomašnik je pa p. **Bazilij Valentin**, Ljubljančan po rodu, in sicer z Viča. Tudi on je zgodaj ministriral, hodil je k frančiškovi mladini, ki je živahnega rada sprejela med se. L. 1941 je vstopil v frančiškanski noviciat v Novem mestu, kjer je marsikaj hudega doživel. Po vojni je bežal z drugimi vred v Avstrijo in na begunski gimnaziji v Peggezu končal gimnazijo. Nato je šel v Schwaz, kjer je začel študirati bogoslovje, ki ga je nadaljeval v Rimu, končal pa v Lemontu. Nova maša je bila 9. julija v Lemontu z vso slovesnostjo. Že na predvečer so se zbrali romarji, ki so imeli prirsčno slovesnost v lurški votlini. Posebno lepa je bila procesija okrog jezera, nakar so zadonele pete litanije Matere božje in vsi navzoči so dobili blagoslov. In še kres so zakurili po vsej pobožnosti na tamošnjem gričku v čast sv. Cirila in Metoda. Drugi dan je bila slovesnost taka, da je Lemont velikokrat ni videl. Za pridigarja je prišel novomašniku škof dr. Rožman sam, ki ga je prej posvetil. Ljudi in duhovnikov je bilo čudo-

vito, tako da so naredili res lep praznik novomašniku p. Baziliju, ki je sam brez staršev moral praznovati to slovesnost. Oče mu je namreč umrl že pred leti, mati pa živi v Slovesnosti. P. Bazilij je poznan kot slovenski veniji in je mogla le v duhu spremljati vso pisatelj, ki se je pridno udeleževal zlasti na Koroškem, in kot misijonski delavec.

PISMO IZ ŠVICE

Pred nekaj tedni je izšla v Luzernu knjiga o **Lojzetu Grozdetu**: Gerold Schmidt, Junger Held der neuen Zeit. Der Blutzuge Christi Alois Grozde aus Slowenien. Ein Opfer des gottlosen Kommunismus. Autor knjige je znan mladinski pisatelj, ki je zadnja leta napisal 4 mladinske knjige in vse so imele zelo lep uspeh. Rex-Verlag, ki je knjigo izdal, je naredil zanjo veliko propagando. Knjiga obsega 196 strani, stane 9 frankov, je lepo vezana, ima Grozdetovo sliko, dalje fotografije Bleda, Bohinja, Martuljka in Marije z Brezj. Ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman je napisal uvodno besedo. Grozdetovo življenje je opisano zanimivo in privlačno, zapiski iz dnevnika in njegove pesmi pridejo dobro do izraza. Imena krajev in oseb so brez napake, čitatelju, ki naših razmer ne pozna, seveda ne bodo toliko povedale kot nam. Škoda le, da razvoj boja proti komunizmu ne pride bolj do izraza. Kot ozadje k Grozdetovemu življenju in delovanju bi se gotovo dalo več povedati o križevem potu slovenskega naroda. A pisatelj je pač hotel podati predvsem Grozdetovo življenje in drugega materiala ni imel toliko na razpolago. Kako je knjiga bila in bo sprejeta med ljudstvom, še ni mogoče reči. Upajmo, da bo vzbudila dosti zanimanja in razumevanja za slovenske žrtve komunizma in za njihovo junaško zvestobo Bogu in Cerkvi.

Dr. Lojze Šuštar

HOLANDIJA

V Eyselshovenu je v soboto 27. maja umrl po dolgi in težki bolezni naš rojak g. **Jožef Konte**.

Pokojni se je rodil 12. avgusta 1901 v vasi Sela, fara Hinje na Dolenjskem. V Holandiji se je naselil leta 1928. Ves čas je bil zvest član društva sv. Barbare v Eyselshovenu. Kakor je bil sam zaveden Slovenec, tako je tudi svoje otroke vzgojil v narodnem duhu. Zapuščča soprogo in štiri nedorasle otroke, od katerih sta starejša dva — Pepi in Mici — pridna sodelavca in člana tamburaškega zbora in pevskega društva v Eyselshovenu.

G. J. Konteja so pokopali ob veliki udeležbi rojakov iz Eyselshovena, Waubacha, Heerleheide in Hoensbroeka v sredo, 31. maja na farno pokopališče v Eyselshoven. — Pred hišo žalosti in na pokopališču so mu rojaki zapeli v slovo ganljive žalostinke, ki so nam, zlasti ob pogledu na žalujočo soprogo in male otroke, vsem segle globoko v srce in privabile

Rimski Slovenci na svetoletnem romanju pred baziliko sv. Petra. — V sredi gen. asistent p. Prežeren D. J. in dr. p. Hugo Bren, levo od slednjega prof. dr. J. Vodopivec, desno od p. Prežerna dekan Bešter, g. Šaruga, salez., dr. Ričič in g. Iskra. Na sliki sta tudi g. Mrvar in znani advokat dr. Vogrič (najvišji in zadnji v vrsti).

solze v oči. Pokojnemu, ki ga je Bóg rešil hudega trpljenja, naj bo lahka tuja zemlja, žalujočim pa naše iskreno sožalje.

Kako lepo je bilo letos v majniku med nami. — Oživel je stari slovenski duh, zagorela so srca, vžgala se je ljubezen, vzbudili so se spomini na dom.

Slovenci po vseh naših kolonijah smo na najlepši način opravljali šmarnično pobožnost. Vsak dan smo imeli pete litanije in v krajih, kjer in kadar nas je obiskal naš duhovnik, tudi blagoslov in šmarnično branje.

Izlet "Zvončka". — Na praznik Vnebohoda Gospodovega je imel mladinski pevski zborček "Zvonček" svoj majniški izlet v Stein in Lindenheuvel. Pridružili so se nam še člani in članice igralske družine iz Heerleheide. Zgodaj zjutraj smo se odpeljali v Stein. Tam smo imeli v kapeli pri sestrah sv. mašo s slovenskim petjem. Po sv. maši so nam gostoljubne sestre ponudile zajtrk, nato pa smo se igrali in zabavali. Proti podnevu smo se odpeljali v Steinerbosch. Presenečeni smo bili nad lepoto tega kraja. — Povsod nas je bilo dovolj: v goli pri sestrah, ki so nam zopet postregle s čajem, pa pri divjih živalih, na igrišču na čolnih, kjer smo kar tekmovali v veslanju. Oglledali smo si tudi gledališče na prostem. Člane igralske družine je mikalo, da bi kar nastopili na lepo prirejenem odru. Če bo našo srečo, bomo pa poleti enkrat povabili naše rojake na lepo igro pod milim nebom v tem lepem kraju.

Proslave "Materinskega dneva". V Luttede smo imeli najprej v kapeli pri sestrah

šmarnice, potem smo pa odšli v prostorno dvorano. G. Rebršek, predsednik društva sv. Barbare, je otvoril proslavo in pozdravil zlasti navzoče matere. Nato je imel nagovor na matere naš duhovnik. Povdarjal je, kako vzvišeno je materinstvo, kako častna in težka je naloga naših mater pri vzgoji otrok. Polagal je materam na srce, naj vzgajajo svoje sinove in hčere v zglede in zavedne Slovence, ki se ne bodo sramovali svojega materinega jezika. Sledile so razne točke sporeda. —

FRANCIJA

Spominsko slovesnost v Parizu so imeli 7. maja t. l. v karmeličanski cerkvi za vse pobite duhovnike in redovnike v Jugoslaviji in za vse žrtve komunistične revolucije. Cerkev, ki je sedaj univerzitetna cerkev Katoliškega instituta, je bila nabito polna, tako da so obžalovali, ker niso izbrali večje cerkve. Vsej slovesnosti je predsedoval nadškof msgr. Bessuard, in pariški gen. vikar, ki vodi dušno pastirstvo tujcev v nadškofiji. Navzoč je bil tudi rektor Katoliškega instituta škof msgr. Blanchet. Bili so navzoči tudi pravoslavni Srbi s svojim duhovnikom.

V svojem nagovoru je msgr. Bessuard povdaril pomenljivo izbero cerkve za to slovesnost. Kajti karmeličansko cerkev so v času francoske revolucije spremenili v ječo in v njeni zakristiji je cvet francoskih katoličanov čakal smrti. Pri vsaki revoluciji vidimo, da najprej udarijo po Cerkvi, verniki pa najdejo svojo moč ne v zunanji sili, ampak v veri. Vera daje moč in poroštvo, da nas na-

sprotiki ne bodo uničili. Posebej se je že spomnil mučeniške smrti dekana teološke fakultete iz Ljubljane dr. Ehrlicha. Sv. mašo je opravil rektor jugoslovanske katoliške misije g. Nace Čretnik, prepeval pa je ruski pevski zbor.

Romanje slovenskih beguncev iz taborišča Villa Alba v Rimu je vodil duhovnik dr. A. Kovačič; bili so tudi sprejeti pri skupni avdi-jenci.

Pet slovenskih duhovnikov je profesorjev

na rimskih univerzah, in sicer: Na Gregoriani jezuit p. Zore in p. Truhlar, na Propagandi dr. Vodopivec in dr. Štalcər, na Antonianum (francišgkanska univerza) p. Hugo Bren.

Nov doktor je promoviral na univerzi v Milanu, Goriški Slovenec dr. Rihard Nemec je dosegel to čast. Veseli smo in mu kot rojaku častitamo.

Promoviral je na vatikanski visoki šoli tolimski rojak dr. Alojzij Vogrič iz bibliotekonomije (knjižničarstva). Častitamo!

IZ ZASUŽNJENE DOMOVINE

Škofovsko konferenco so imeli jugoslovanski škofje v Zagrebu, kjer so med drugim izdali določbo, da noben duhovnik ne sme biti član društev, ki jih škofje kot takih ne priznajo. Ljubljanskega gen. vikarja msgr. Vovka na konferenci ni bilo, ker je bil na birmovanju. Ko je sporočil duhovnikom odločbo škofovske konference, ga je policija zasliševala sredi birmovanja.

Duhovniki Društva sv. Cirila in Metoda so imeli zborovanje. Sklenili so, naj bi bilo semenišče v Vipavi, in sicer v ogromni stavbi vipavskega župnišča. Vodja semenišča naj bi bil šturski župnik Mirko Verce. Obenem so naslovili na vse jugoslovanske škofo pismo, v katerem jih pozivajo, naj priznajo to društvo kot pravilno.

Verska lista za Dubljangsko in mariborsko škofijo "Oznanilo" in Verski list" so že hoteli ukiniti zaradi pomanjkanja papirja, pa doseglaj še vendar izhajata, čeprav samo 14 dnevno. Na Hrvaškem pa imajo še precej papirja, saj verski list "Gore srca" izhaja letos v skoraj 4 krat tolikem obsegu in še prva stran v dvo-barvnem, vsak teden v drugi barvi.

V Sloveniji so zaprli 15 duhovnikov, med njimi bogoslovne profesorje dr. Fabjana Janca in dr. Vinka Močnika, mariborskega prof. Ivana Bogoviča in župnika Oblaka. Pravih vzrokov še ni mogoče zvedeti. Nekateri pravijo, da je vzrok poučevanje kršč. nauka.

Letočni zlatomašniki lavantinske škofije so: 1. Franc Spindler, konzistorjalni svetnik in župnik pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju; 2. Stanislav Planinšek, njegov duhovni pomočnik, tam rojen; 3. Mons. Alfonz Požar, dekan in župnik na Rečici ob Savinji; 4. Prlat dr. Matija Slavič, profesor bogoslovja v Ljubljani; 5. Jakob Kosi v Grižah pri Žalcu; 6. Avguštin Jager, bil izgnan iz svoje župnije Sv. Rupert nad Laškim, privatizira doma in pomaga pralno v Mariboru.

Vse je zgrajeno na laži. V Sloveniji je že u-

stava sama velika laž, narejena za inozemstvo. Vsa poročila o svobodi in zadovoljnosti ljudstva v Jugoslaviji so zlagana. Če koga zapro, napravi sodbo partija in sodnik se drži do pike črke zakona, ki je krivičen. Primer je z lezaristom Kambičem, ki so ga zaprli pod obtožbo, da je organiziral Katoliško akcijo in da je dijakom odsvetoval vstop v dijaške organizacije, kakor jih ima partija, pa da jim je branil hoditi na udarniško delo, ki je navadno ob nedeljah. Poklicali so le obremenilne priče; razbremenilnih nobene. Na razpravi pa so celo obremenilne priče govorile njemu v korist. Povedali so, da so bili prisiljeni podpisati zapisnik, ki g. Kambiča obremenjuje. Pa je bil končno le obsojen na 3 leta.

Kako sodijo o vernih ljudeh doma, nam priča pismo: "Gledajo te kot manjvrednega neizobraženca človeka, če častiš Njega, ki ga po njihovem mnenju sploh ni. Zadržijo se me klicali, da bi mi izročili neko službo. Bili so zadovoljni, da mi dajo odgovorno nalogo, a da morajo vprašati še o važnem vprašanju (zaslutil sem, da gre za vero). Povedal sem, da grem v cerkev počastit Njega, ki nas je postavil na zemljo. Na vprašanje, zakaj verujem v Boga, so dobili odgovor, da zato, ker je v meni prepričanje, da je, ker je moral svet nekdo ustvariti. To da so me učili tudi starši, ki jih spoštujem. Seveda potem niso bili več navdušeni za me..."

Procesije na Velko soboto in sv. Rujnlega Telesa so bile dovoljene le v manjših krajih. Tako za župnijo Kranj niso mogli imeti procesije v mestu, ampak na Primskovem.

Umrli je Kemperle Leopold, urednik slovenskih listov po Goriškem in goriški občinski odbornik. Med vojno je bil v Ljubljani pri "Slovencu". Veliko je delal v slovenskem javnem življenju na Goriškem, zato je bil pa tudi ubog do zadnjega. Mnogo je trpel od fašistov, Italijanov in komunistov, a je vse nosil z veliko srčnostjo in potrpežljivostjo. Dober kot kruh, priden kot mravlja, upamo, da je do-

segel plačilo iz Marijinih rok, ko je vedno rekel, da smatra svoje življenje kakor romanje k Mariji.

Pokopali so msgr. Andreja Cjinka, župnika iz Open in dekana v pokoju v starosti 80 let. Ogromno ljudi se je pogreba udeležilo in pokazalo ljubezen do svojega pastirja.

Slovenski duhovniki v Trstu so v posebni spomenici predložili škofu msgr. Santinu, kako naj bi bilo poskrbljeno za vzgojo slovenskih dijakov v novem sećnišču. Predlagajo med drugim slovenski konvikt s slovenskim vodstvom, in dijaki naj bi obiskovali slovenske javne šole. — Kaže, da bo ogromna stavba, kakor je narejena, bolj prazna, ker Trst ni nakhonjen idealnim poklicem.

Svetoletno romanje za tržaško škofijo je v dneħ 8.—12. avgusta in sicer je ločeno urejeno za slovenske in italijanske vernike; tako so zahtevali italijanski činitelji, da si je bilo v začetku mišljeno skupno.

Tržaški Slovenci so imeli lepo narodno manifestacijo 2. 7. na Repentabru. Vrstilo se je petje in govori ter pesmi. Uspeh je bil velik, posebno zato, ker so se res vsi za to zavzeli in veliko žrtvovali. Bila je po nepristranski sodbi res vsenarodna manifestacija. Prišlo je veliko pevskih zborov iz Goriškega, Tržaškega, prišli so Korošci.

Birno za slovenske otroke so po stari navadi imeli 29. junija pri Novem svetem Atonu. Birmanci so bili lepo pripravljeni in so se lepo vedli ter poslušali slovensko pridigo msgr. Santina. Vso slovesnost je posebno povzdignilo petje pevskega zbora pod vodstvom prof. Klakočerja. Dopisnik "Katoliškega glasu" se pri-tožuje, da nekateri slovenski starši ne poka-žejo zadosti zavednosti, da bi poslali svoje otroke k slovenski birni.

Ciril Metodov dan so imeli v štandrežu 5. julija, ko se je zbralo tam nad 300 mladine iz ljudskih in sred. šol. Med nje je prišel sam nadškof goriški msgr. Margotti, katerega so otroci sprejeli kakor sv. Cirila in Metoda, ki sta nekdanj hodila po slovenskih krajih. V pridigi, katero je med svojo mašo za mladino imel, je nadškof svetoval, naj mladina naredi vse, kar more z besedo in zgledom, da razširi in ohrani božje kraljestvo med rojaki, naj bi bil to začetek verskega gibanja med slovensko mladino, tako je želel. Popoldne so imeli ve-seli del prireditve, katero so zaključili z govo-rom g. dekana in litanijami z blagoslovom.

Dan za bogoslovce in semeniščnike so praznovali v goriškem dekanatu, ko so priporočili duhovno in materialno skrb za semenišče in bogoslovce, ker od tega je odvisna bodočnost.

Spominsko prireditve v počastitev pesnika-kaplana Lada Piščanca so imeli za konec kulturnih večerov. V spomin mu je govoril škofij-ski kancelar dr. Klinec.

Romanje slovenskih Korošcev v Rim sta vodila proč. g. župnik Koglek, drugo pa g. dr. Hcernbeck. Vsaka skupina je štela kakih 30 romarjev. Slovenski duhovniki, ki živijo v Ri-

mu, so jim pokazali zanimivosti mesta, le škoda, da so se morali tako hitro vrniti

Ljubljanski bogoslovec, po nekaterih vesteh jih je 60, stanujejo baje v novem bogoslovju. Dekan fakultete je bil letos dr. Franc Grivec. Predava kar na domu.

P. Ernes^{ch} Jenko OFM je umrl v Ljubljani. Doigo let je služboval v Sp. žiški, bil gvar-dijan v Slovenskih goricah in v Brezicah. Ko so vdrl v Slovenijo Nemci, so tudi njega od-velikli na Hrvatsko, kjer je veliko trpel.

Umrl je župnik Ivan Perko iz Šmarjete na Dolenjskem. Služboval je skozi 40 let v tej župniji, najprej kot kaplan, sedaj mnogo let kot župnik.

Umrl je salezijanec Alojzij Kastelic v Nišu v Srbiji; bil je to eden najstarejših salezijan-cev.

Počastitev dr. Grivca je pripravil Velehrad-ski Cirilmetodijski odbor, ki je izdal spomin-sko publikacijo, kjer veliko strani posveti pe-sebej prelatu Grivcu kot cirilmetodijskemu delavcu.

Za duhovnika je bil posvečen na sv. Petra in Pavla v Červinjanu g. Lorenžini, v Ogleju pa na sv. Mohorja g. Vittor, oba duhovnika go-riške nadškofije.

Novo mašo je v šent L^onartu v Benečiji imel p. Lovrenc Osnach, misijonar iz reda čast. Cambonija in brat treh drugih duhovni-kov. Prišlo je k slovesnosti zelo veliko ljudi Pridigal je kapucin p. Peter Hvaljca. Od doma so ga spremili v procesiji v farno cerkev.

Mons. dr. Toroš, apostolski administrator v Primorju, je prestavil s 15. julijem svojo rezidenco na Kostanjevico. Vlada mu je zgradila 8 prostorov, za kar je potrožila milijon lir.

Duhovniške vesti z Goriškega. Kanonik msgr. Brumat ni nič kaj trdnega zdravja, bil je sicer na oddihu, pa še davno ni zdrav za delo. — Župnik **Premr Rafko** je bil sprejet med duhovnike goriške nadškofije; ker je bil svoj čas župnik v Žabnicah pod sv. Višarijami, ki spadajo pod videmsko škofijo, je bil doslej duhovnik te škofije. — Nekaj govorijo, da bi v Gorici postala stolna cerkev **ona sv. Ignacija,** ker je bližje škofiji in ima lepši prostor za zborovanja pred cerkvijo, Nekateri so proti temu.

Župni upravitelj Marijan Živec na Bazovici je s pomočjo ameriškega duhovnika Harnetta (ki je vodja podporme akcije amerišk^{ch} katoličanov) zgradil dvorano za 350 ljudi. Gospod **Žele** leži v bolnišnici, ker se je potolkel s kolesom od Repentabra do Trsta.

Režman, župnik iz cone B, je sedaj v Treb-čah, **Kosmač** iz Boršta, ki so ga iz Pregare pogнали, je pri sv. Jakobu v Trstu.

Umrla sta dva znana goriška duhovnika zla-tomašnik Ivan Meragon, župnik iz San Lorenzo di Mossa. Bil je eden zelo vidnih javnih de-lavcev, ko se je začelo med Furlani krščansko socialno gibanje. Drugi je pa umrl za njim dr. **Brumat,** nečak monsignorja in kateheta na goriških šolah.

TONČKOVI SO SE POSVETILI MARIJI

Obljubil sem vam, da vam bom povedal, kdo je pri Tončkovih prejel najlepšo nagrado cd Marije in kako so se posvetili Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Zdaj izpolnujem svojo obljubo.

Od začetka avgusta do praznika Marijinega Vnebovzvetja so se pri Tončkovih vsi na vso moč lepo in resno pripravljali na posvetitev. Ata je kupil lepo sliko Marije z Brezij in ji naredil krasen okvir. Mama pa je kupila zelo lep namizni prt, za Tončkov denar cvetic, za Jankotov denar pa posodo zanje. Otroci so vsak dan zjutraj in zvečer molili tri Zdrava Marije in molitev: O Gospa moja, ata in mama pa rožni venec. Na Marijin praznik sta šla oba k spovedi in svetemu obhajilu. Ker sta vse ctroke ta dan peljala k sveti maši, so to sami videli. Tončku je bilo kar hudo, ker še ni mogel prejeti z atom in mammo svetega obhajila. K prvemu obhajilu bo šel šele meseca decembra. Otroci so pri sveti maši ta dan molili za čisto življenje, za vso družino, za grešnike, za domovino, kakor jim je mama naročila.

Ko so gli iz cerkve domov, jim ata reče: "Otroci, popoldne ob petih se bomo posvetili Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Sliko nam bo blagoslovil duhovnik, ki je imel danes pridigo in sveto mašo. Sem ga že naprosil. Dal nam je tudi molitve, ki jih bomo molili pri posvetitvi. Vi otroci boste molili posebno molitev. Tonček zna že brati. Zato bo molil naprej, vidva, Janko in Metka, bosta pa lepo ponavljala za njim. Da boste lepo molili, bomo imeli doma vajo."

Ko so prišli domov, je mama šla kuhat zajtrk, ata in otroci so pa imeli vajo. Tonček je najprej sam prebral molitev: "Posvetitev otrok Marijinemu brezmadežnemu Srcu". Kar dobro mu je šlo, le glas se mu je nekoliko tresel in zateknilo se mu je včasih. Ata je rekel Tončku, naj se nič ne boji, ampak naj se ju-

naško drži in moško bere. Drugič je Tonček bral glasno in brez vseh napak. Pri črticah, ki jih je ata naredil, je lepo počakal, da bosta mogla Janko in Metka za njim ponavljati. Ko je Tonček tretjič bral, sta bratec in sestra za njim ponavljala. Toda nekje v sredi se jim je vse zmešalo. Nič več niso mogli naprej. Tedaj je spet ata posegel vmes in jim pomagal. Tako so srečno prišli do konca. Ko so še enkrat ponovili, so pa tako lepo molili, da se je čudila tudi mama, ki je tedaj prinesla zajtrk na mizo.

Sedli so okoli mize in zajtrkovali. Vsem je žarelo z obrazov veselje. Po zajtrku so gli vsi na delo. Ata je že prejšnji dan zabil v steno štiri žeblje, enega za sliko, druge tri pa za polico, na kateri bo prostor za cvetlice in lučko. Ata je obesil sliko na steno. Zdaj so šele otroci videli, kako je lepa. Tedaj pa gre ata v drugo sobo. Iz nje prinese nekaj v lepem, belem papirju zavitega. "Ata, kaj pa je v papirju?" radovedno vprašujejo otroci. Tedaj ata papir hitro odvije in postavi na mizo lepo, svetlo, pozlačeno lučko. Take lučke še niso videli. Zato vsi otroci hité po mammo in vpijejo od veselja: "Mama, pogledj, kako lepo lučko je ata kupil za Marijo!" Tudi mama je rekla, da take lučke še ni videla. Ata je v lučko nalil olja in jo prižgal, potem pa postavil na polico pred Marijo. "Tako. Moje delo je zdaj končano. Zdaj imate pa vi besedo, mama in otroci!" Po teh besedah je odšel na vrt.

Mama pa je šla in prinesla polno naročje rož. Cvetlice, ki jih je kupila za Tončkov denar, je imela v posebnem zavitku. Potem je prinesla tudi posode za cvetlice. Med njimi je bila tudi tista, ki jo je kupila za Jankotov denar. Vzela jo je in naročila Metki, naj vanjo naliže vode in jo prinese nazaj. Metka hitro naredi. Vse druge posode sta napolnila z vodo Tonček in Janko. Mama dene v Janko-

tovo posodo, ki jo je Metka napolnila z vodo, Tončekov žopek cvetlic in ga postavi pred Marijo; potem je dala še v druge posode cvetlice, dva šopka še postavila pred Marijo, druge pa pod sliko na mizo. Vsa soba se je naenkrat spremenila v Marijin oltarček. Mama je šla kuhat kosilo, otroci so pa hiteli na vrt k atu in mu klicali: "Ata, pojdi pogledat, kako je Eri nas danes lepo!" Vlekli so ga v sobo. Ko je ata videl okraшено sliko, je rekel: "Pa je zares zelo lepo!"

Pri kosilu so se pogovarjali o posvetitvi, o Mariji z Brezjah, o domovini, potem pa čakali, kdaj se bo kazalec na uri začel pomikati proti peti uri. Toda leni kazalec se je pomikal le prav počasi naprej. Ata je videl, da je otrokom dolg čas. Vzel je otroke na vrt in začel z njimi prepevati Marijine pesmi. Potem je prišla tudi mama in jim pomagala.

Naenkrat je bila ura štiri. Začeli so prihajati sosedje, znanci in prijatelji Tončkove družine. Nekaj minut pred peto je prišel duhovnik. Vsi so ga lepo pozdravili. Šli so vsi v sobo, ata je prižgal sveče, oglasila se je Marijina pesem, potem je pa duhovnik tako lepo govoril o Mariji, da je Tončkova mama ves čas jokala. Po goveru je duhovnik blagoslovil sliko. Po blagoslovu so najprej molili posvetilno molitev ata in mama in vsi odrasli, potem so pa molili svojo molitev tudi otroci. Tonček je bral molitev počasi in glasno naprej. Janko in Metka in vsi drugi otroci so za njim ponavljali. Molili so tako lepo, da so jih vsi ljudje občudovali. Tudi duhovnik jih je pohvalil, da so lepo molili. Potem so še zapeli litanije Matere božje in veliko drugih lepih Marijinih pesmi.

Posvetitev je bila končana. Duhovnik je odšel; za njim so začeli odhajati tudi drugi ljudje. Mama je hitro pripravila večerjo. Hitro so večerjali, potem pa po večerni molitvi molili še dve desetki rožnega venca za veliki povratek dug k Bogu, kakor so sklenili na dan posvetitve Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Nato so pa šli utrujeni počivat in sanjali o Mariji na Brezjah, o nebeških cvetlicah in o domovini, kjer je najlepše na svetu.

"Kaj pa, ali z nagrado ni bilo nič?" Ne bodite sitni! Saj vam bom povedal.

Nekaj dni potem je Tončkova mama šla v bolnišnico. Sosedova teta je prišla k Tončkovim kuhat. Otroci so mamno zelo pogrešali. Toda, ker je ata rekel, da bo kmalu prišla nazaj, niso po njej jokali. Čez 14 dni se je mama vrnila in v naročju prinesla malo deklico. Pri krstu so ji dali ime Marija. Ko so

jo prinesli od krsta, je ata ves srečen rekel: "Otroci, ker smo se na posvetitev lepo pripravili, nam je Marija dala zelo lepo nagrado: Mami in meni je poslala hčerko, vam vsem pa sestrico. Tako smo vsi dobili nagrado. Kako dobra je Marija!"

Odkar imajo pri Tončkovih malo Marijo, ki ji pravijo tudi naša "Nagrada", se imajo še bolj radi. Posebno pa je vesela Metka, ker ni več sama, ampak ima sestrico.

Zdaj sem vam povedal vse. Zato končam.

GREGOR MALI

ŽE, ŽE, SAMO KAKO...?

Rad kramljam z malimi. Tako so odkriti in vse ti povedo tako, kakor mislijo. Nič ni v njih hinavščine, ki je je pri velikih ljudeh včasih toliko.

Posebno mi je pri srcu mala Marica. Otrok je tak, da bi skoro rekel: angel v človeški podobi. Ker sva si skoraj soseda — kaj pa je v Argentini nekaj kilometrov? — jo večkrat obiščem.

Pa me ob nekem takem obisku presenetil s prav nenavadnim vprašanjem: "Gospod, ali imate vi Boga v svojem srcu?" — "Ampak, Marica, kako pa prideš do tega vprašanja?" jo vprašam ves začuden. — "No, saj ste brali v zadnjem

Duhovnem življenju o sv. Tarciziju, ne?" — "Seveda sem. Aha, zato to vprašanje! Veš, to je tako: dokler nam vest ne teži kak smrtni greh — prav gotovo je do takrat Bog v naših srcih. Tako, upam vsaj, je tudi v mojem. In ti? Kako je s teboj Marica?"

"Mislim, da je tako, kakor pri vas. Ampak vedno se bojim, da bi naredila kak greh. Potem bi izgubila Boga in bi mi bilo tako hudo!"

"Oh, Marica, tega pa nikar! Toliko moraš že paziti, da ne boš naredila smrtne greha!"

"Že, že, samo: kako?"

"O, to je pa prav lahko! Seveda — samo z božjo pomočjo. Da ti bo Bog pomagaj, ga moraš prositi. Redno, vsak dan, moraš moliti in prepričana bodi, da bo Bog vedno ostal v tvojem srcu. Posebno se priporočaj Mariji, ki je božja mati in obenem tvoja zaveznica. Ona ti bo gotovo izprosila pomoči, da boš ostala vedno otrok božji. — Na, tu imaš njeno podobico, da se je boš večkrat spomnila."

Marija nosi od takrat podobico vedno s seboj. In kadar jo pogleda, vzdihne iz srca: "Marija, daj, da ostanem vedno

otrok božji! Daj, da bo v mojem srcu vedno prebival Bog!" In nato, kot odmev te prošnje, zapoje prav na rahlo, da jo komaj kdo sliši: "Jezus, ti pri nas ostani!"

MLADA PEVKA

Martinka je vesela. Poje, da se njeno petje razlega po vsem stanovanju.

"Pozdravljena, zemlje ti blagoslov,
Marija, kraljica angelov..."

Saj ima Martinka drugače kar lep glas. A danes poje le malo preveč "umetniško". Z glasom tresse, zviža vrat in maha z rokama, da res ni več ničemur podobno. Atetu vsaj se zdi tako, ki sedi pri mizi in piše. A potrpi: otroci se morajo pač s čim ukvarjati, drugače jim je dolgčas. Ko pa postane petje le preveč "umetniško" in se začne Martinka celo zvirati pred zrcalom, mu je pa le preveč. Kar hud postane skoraj.

"Ampak, Martinka! Kaj pa vendar misliš? Saj to že ni več petje? Če misliš, poj, kot se spodobi, ali pa nič!"

Martinka v hipu utihne. Menda se sama niti zavedala ni, da njeno "petje" ni niti najmanj v skladu z vsebino pesmi. A o tem ne razmišlja niti sedaj. Nasprotno: nosek se ji poveši, gobice se ji napno — no, užaljena je. Namesto pohvale, pa takle "poklon". Res ji je hudo in kar žalostna postane. In — kot vedno v takih slučajih — se zateče po tolažbo k mami. A cudno! Kakor da bi bila zmenjena z atetom! Ko ji Martinka potoži vzrok svoje žalosti, jo mama lepo pouči: "Veš, Martinka, kadar poješ — posebno svete pesmi — moraš paziti, da poješ lepo. Če ne, Boga in svetnike bolj žališ s svojim petjem kot pa čistiš."

Na! Namesto tolažbe, pa nova "prijdiga"! Martinka seveda v jok: da jo ata in mana ne marata in podobno. Toliko časa žendra okrog mame, da jo ta napodi: naj se gre "kisar" drugim, če se hoče!

Martinka se res spravi v svoj kotiček, kjer ima pručico in majhno mizico. Sede na pručico in v bridki žalosti nasloni glavico na mizo. Pa je Martinke kmalu zmanjkalo. To se pravi: Martinka je še tam ostala, samo vedela ni za to. Zaspala je! Pa se njeno petje, ki ji je še vedno gumelo v ušesih, prelije v sanjski privid: visoko nad njo se pokaže v sijajni svetlobi sama božja Mati, ki drži Jezuščka v naročju. Marija stoji na oblakih, okrog katerih plavajo angeli kot lahkokrili metuljčki. Res; prava Kraljica angelov!

Martinka se zazre v Marijin obraz. Glej! Ustnice božje Matere se premikajo! In Martinka čuje mil, nežen glas, ki ji govori. Čudo prečudno: prav tako ji govori, kot prej ata in mama!

"Veš, Martinka, kadar poješ — posebno svete pesmi — moraš že paziti, da poješ lepo. Če ne, Boga in svetnike bolj žališ s svojim petjem, kot pa častiš."

Martinka skloni glavo. Bolj iz otožnomilega pogleda Marijinega kot pa iz njenih besed spozna svoje pogrške: da njeno petje res ni bilo primerno; da res ni bilo prav, ko je na atetov in mamin opomin trmoglavila. Pa spregovori:

"O, Marija! Odslej bom vedno lepo pela in ne bom več žalila ateta in mame, res ne!"

A ko je dvignila glavo — glej! — privjda ni bilo več. Seveda ne, saj se je Martinka zbudila. Videla je le mamo, ki je živala njeno raztrgano krilce, Martinka pomane oči in premišljuje:

"Hm, seveča, sanje so bile. A vendar, nekaj je pa le treba narediti, da izpolni, kar je obljubila v sanjah."

Pa stopi k mami: "Dobro jutro, mama! Veš spala sem. Pa še to-le: preje nisem lepo pela in kujala sem se. Pa res ne bom več!"

"Vidiš, taka si mi vseh —" jo pohvali mama. Martinka stopi še k atetu, da tudi tam poravnava "dolg". Potem pa res lepo in prav nič "umetniško" zapoje pesem od začetka. In ko je šlo proti koncu, sta še celo ata in mama pomagala:

"Zato te pozdravlja zemlja vsa..." INE

ALI VEŠ?

1. ...kdo je bil prvi mučenec?
2. ...zakaj smo dolžni delati?
3. ...kaj pomeni ime Jezus?
4. ...kateri zakramenti se morejo prejeti veljavno samo enkrat?
5. ...koliko zdravamarij zmoliš pri vsakem rožnem vencu?
6. ...kdo je bil "apostol narodov"?
7. ...katere so človekove poslednje reči?
8. ...kdaj je šel Jezus v nebesa?
9. ...odkod spoznavamo Boga?
10. ...če vestno izpolnjuješ božje zapovedi?

zodetja. 10. Odgovori sami!

1. Sveti štefan. 2. Ker Bog zapoveduje.
3. Odręšenik ali Zvehar. 4. Sveti krst, sveta bima in sveto mašniško posvečenje. 5. 66.
6. Sveta Pavel. 7. Smrt, sodba, pekel, nebesa. 8. Štirideseti dan po svojem vstajenju. 9. Iz vidnega sveta, iz svoje vesti in iz božjega ra-

ZLOGOVNICA

Sestavi iz naslednji zlogov: aj, anč, ap, bi, češp, da, da, ev, ho, ipa, jer; ka; ka; kap; lan; lja; mec, mraz, nar, nej, o, pa, po, ra, ran, ril, ro, ro, smre, sto, te, ti, vec, žer: šestnajst besed naslednjih pomenov: 1. nasproti od 'toplo'; 2. žito; 3. m. krst. ime; 4. vas na Gorenjskem; 5. ime slov. pisatelja, mučenika; 6. mesec; 7. prebivalec Notranjske; 8. gozdno drevo; 9. duhovnik; 10. gozdna rastlina; 11. žen. krst. ime; 12. sad. drevo; 13. del sveta; 14. del durí; 15. trinog; 16. pomoč. Začetne in četrte črke dobljenih besed, brane od zgoraj navzdol dajo slovenski pregovor. Kako se glasi?

GORNJI DVE ZANKI nista tako težki, zato upamo, da bo več pogumnih reševalcev poslalo svoje rešitve. TRIJE IZŽREBANI PREJMEJO ZA NAGRADO VSAK PO 10 PODOBIC, ki si jih bo lahko sam izbral v trgovini "Santa Julia" na Victor Martinez 38.

SE SPOMINJAŠ...

kaj smo sklenili v Lujanu? Vsak dan vsaj ENO DESETKO rožnega venca za VELIKI POVRATEK sveta k Bogu! Opravljajo redno to ČASTNO dolžnost?

VSEBINA SEPTEMBERSKE STEVILKE

VSEBINA:	Stran:	VSEBINA:	Stran:
Naslovna slika: Kranj	513	Na grobu Friderika Barage (M. T.) ...	550
Cerkev in znanost (Odar)	514	Oče velikih jezer: 3. Krivo drevo (Janko) ...	551
Novo življenje (Zemlak)	523	Nesrečno samoljubje! (Pij XII.)	553
Oddih v kmečki izbi (Budnik)	525	Po poti zakoncev Leseur (Tseng-tsi-ang) ...	556
Fotomontaža: Hiše v Lanusu	527	K Gallusovi 400 letnici (Antonov) ...	558
Lasten dom (Langus)	528	Večna luč (Igor)	559
Gospodova zaveza (škof Rožman) ...	529	Delavec in vera (Kocelj)	560
Kako priljubiš otroku dom (Hanželič) ...	533	Krivice križ (Budnik)	560
Poderžajeva cerkev	537	Malo za šalo, malo za res	561
Naša velika naloga (Merkun)	538	Po katoliškem svetu	562
Cerkev na Koreji (Ara)	540	Med rojaki v svobodi	565
To in ono iz Indije (Džmigar)	542	V zaslužjeni domovini	570
Pismo s Kitajske (Majcen)	544	Za naše male:	
Stoodstoten uspeh (L. L. C. M.)	546	Pri Tončkovih so se posvetili (Mali) ...	572
Križ v črno Afriko! (Poznič)	548	že, že, samo kako? (Ine)	573
čudeži (Peregrin)	549	Mala pevka (Ine)	574
		Ali več? — in drugo	575

NAROČNIKOM V U. S. A.!

Ne pošiljajte denarja v Argentino, ne v pismih ne po pošti ne po banki, ampak pošiljajte naročnino za naš list našemu centralnemu poverjeništvu za USA:

SLOVENSKA PISARNA — 6116 GLASS AVE, CLEVELAND OHIO

NAROČNIKOM V KANADI!

Naš zastopnik pri vas je:

FRANCE TURK — 150 GEOFFREY STRET — TORONTO
ONTARIO — KANADA Pošiljajte naročnino njemu!

Na gornjih naslovih dobite tudi knjigo

„VIR NAJVEČJE SILE“

Cena za USA 3 dolarje, za Kanado 4 dolarje

PROSIMO LEPO, PORAVNAJTE NAROČNINO, PRISPEVAJTE V TISKOVNI SKLAD!

“La Vida Espiritual” — “Duhovno življenje” je slovenski duhovni mesečnik, ki ga izdaja konzorcij. — Uredništvo in uprava: Víctor Martínez 50, Buenos Aires, Argentina. — Za izdajatelja, uredništvo in upravo: Ladislav Lenček CM. — Naročnina: Za Argentino polletna 20 pesov; za inozemstvo letna: USA 7 dolarjev; Kanada 8 dolarjev; Anglija 5 USA dolarjev; Čile 300 čilskih pesov; Italija 2000 lir; Francija 1000 frankov; Avstrija 50 šilingov.

ARGENTINO
CORREO
Suc. 19

TARIFA
REDUCIDA

Concesión
No. 2560